சட்டைமுனி ஞானம்

முன்ஞானம் 100 பின்ஞானம் 100

கொங்கண நாயனார் வாலைக் கும்மி
பாலானந்த சுவாமிகள் ஞானக் கும்மி

தாமரை நூலகம், சென்னை – 26.

சட்டைமுனி ஞானம்

முன்ஞானம் 100, பின் ஞானம் 100
திருவள்ளுவர் ஞானம் 15,
கொங்கண நாயனார் வாலைக்கும்மி
பாலானந்த சுவாமிகள் ஞானக்கும்மி

பதிப்பாசிரியர்
எஸ். பி. இராமச்சந்திரன்

தாமரை நூலகம்
7, என். ஜி. ஓ. காலனி 3வது தெரு
வடபழனி, சென்னை - 600 026
தொலைபேசி எண் - 044 - 23620249

தாமரை வெளியீடு எண் : 249
முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் - 1999
இரண்டாம் பதிப்பு : அக்டோபர் - 2015
மூன்றாம் பதிப்பு : மே : 2023

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர் : சட்டைமுனி ஞானம்

நூலின் தன்மை : சித்த மருத்துவம்

பதிப்பாசிரியர் : எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன்

வெளியிட்டோர் : தாமரை நூலகம்
7, என். ஜி. ஓ. காலனி
வடபழனி, சென்னை - 26.

பதிப்பு ஆண்டு : மே : 2023

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கு

நூல் வடிவம் : 21 செ. மீ. x 14 செ. மீ

தாளின் தன்மை : 16.6 கி.கி. வெள்ளைத்தாள்

எழுத்தின் அளவு : 11 புள்ளி

மொத்த பக்கங்கள் : 92+4

பிரதிகள் : 1000

நூலின் விலை : ரு. 50.00

அச்சிட்டோர் : கிரியேட்டிவ் ஆப்செட்
நுங்கம்பாக்கம், சென்னை -

பொருளடக்கம்

முற்றும்

பதிப்புரை

படித்துப் படித்து மனம் ஊறவேண்டும். நினைத்து நினைத்து எண்ணங்கள் வலுப்பட வேண்டும். எள்ளளவும் மனம் பிறழா நிலை பெற வேண்டும் ஞானப்பால் அருந்த விரும்புவோர்க்கு அவ்வெண்ணம் உண்டாவதே அவர்கள் செய்த தவப் பயனால் என்றே கருதலாம்.

எறும்பூறக் கல்லும்தேயும் என்பது போல் ஞானத்தைப் பற்றிய பாடல்கள் உள்ளத் தடத்தில் ஊர்ந்து கொண்டே இருந்தால்தான் மனம் ஒரு நிலைப்படும்.

மனம் ஒரு நிலைப் பட்டாலும் அந்நெறியிற் செல்ல முனைப்பு வேண்டும். இடையில் குறுக்கிடும் ஆசாபாசங்கள் முதலிய எத்தனையோ இடர்களால் வழிதவறிப் போகாமல் இருக்கவேண்டும்.

ஐயோ இவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறதே? வீட்டில் உண்டு உடுத்துச் சுகமாக இருப்பதைவிட்டு, நேமம் என்றும் நியமம் என்றும் பயிற்சி என்றும் அப்பியாசம் என்றும் இத்தனை கடினமான முயற்சிகள் அவசியம்தானா என்று நினைத்து விட்டால்...

கழுதை கெட்டுக் குட்டிச் சுவருக்கு வந்தது போல் – மறு படியும் பிறப்பு இறப்பு என்ற சுழற்சியில் சிக்கி, ஆழியில் துரும்பு போல் இந்த சீவன் படாதபாடு பட்டுக் கறையேற மாட்டாத நிலையே உண்டாகும்.

கோடியில் ஒருவருக் கேனும் பிறவிக்கடல் நீந்தும் புண்ணிய பலன் இருந்தால் அவர் ஞானத்தை நாடுவார். நன்மை பெறுவார். அந்த ஒரு வருக்காகவே சித்தர்கள் இத்தனை நூல்களை விட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

பதிப்பாசிரியர்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன்

சட்டைமுனி ஞானம்

****

பூசை செய்யும் முறை
எண்சீர் விருத்தம்

காணப்பா பூசை செய்யும் முறையைக் கேளாய்:
கைமுறையாய்ச் சுவடிவைத்துப் பூசை செய்வார்
பூணப்பா சிலபேர்தான் தீபம் வைத்துப்
புகழாகப் பூசைசெய்வார் பெண்ணை வைத்தும்
நாடப்பா சக்கரத்தைப் பூசை செய்வார்
நம்முடைய பூசையென்ன மேருப் போலே
ஓதப்பா நாற்பத்துமுக் கோணம் வைத்தே
உத்தமனே! பூசைசெய்வார் சித்தர் தானே. 1

தானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்வார்
சாபமிட்டால் அண்டரண்டம் தீயாவேகும்:
தேனென்ற மேருவுக்குத் தீட்சை வேண்டும்:
சிறுபிள்ளை யாமொருவன் தீண்டப் போகா:
வானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்தோர்
வாய்திறந்தே உபதேசம் சொன்னாராகிற்
கோனென்ற வாதசித்தி கவன சித்தி
கொள்ளையிட்டான் அவன்சீடன் கூறினானே. 2

கூறியதோர் வாலையின்மூன் றெழுத்தைக்கேளாய்;
குறியறிந்து பூசைசெய்து பின்பு கேளாய்;
மாறியதோர் திரிபுரையெட் டெழுத்தைக்கேளாய்;
மைந்தனே! இவளைநீ பூசைபண்ணத்
தேறியதோர் புவனை தனின் எழுத்தைக் கேளாய்;
திறமாகப் புவனையைநீ பூசை பண்ணு;
ஆறியதோர் யாமளையா றெழுத்தைக் கேளாய்;
அவளுடைய பதம்போற்றிப் பூசை பண்ணே. 3

பண்ணியபின் யாமளையைந் தெழுத்தைக் கேளாய்;
பண்பாகத் தீட்சையைந்தும் முடிந்த பின்பு
வண்ணிய்தோர் வாசியென்ற யோகத் துக்கு
மைந்தனே வைத்துப்ராணா யாமந் தீரும்;
கண்ணியதோர் இத்தனையும் அறிந்தி ருந்தாற்
காயசித்தி விக்கினங்கள் இல்லை யில்லை;
உண்ணியதோர் உலகமென்ன சித்த ரென்ன
உத்தமனே விட்டகுறை எடுக்கும் காணே. 4

கைலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி நாயனார் அருளிச்செய்த

முன்ஞானம்-100

*****

எண்சீர் விருத்தம்

அகண்டபரி பூரணமாம் உமையாள் பாதம்
அப்புறத்தே நின்றதோர் ஐயர் பாதம்
புகன்றுநின்ற கணேசனொடு நாதாள் பாதம்
புகழ்பெரிய வாக்குடைய வாணி பாதம்
நிகன்றெனவே யெனையாண்ட குருவின் பாதம்
நிறை நிறையாய்ச் சொரூபத்தில் நின்றோர் பாதம்
முகன்றெனையீன் றெடுத்தசின் மயத்தின் பாதம்
மூவுலகு மெச்சுதற்குக் காப்புத்தானே. 1

தாங்கிநின்ற சரிதையிலே நின்றுசடம் வீழில்
த்தப்பாது கிரியையுள்ளே சாரப் பண்ணும்
வாங்கிநின்ற கிரியைவிட்டு விழுந்த தானால்
மகத்தான வுடலெடுத்து யோகம் பண்ணும்
ஓங்கிநின்ற கிரியைவிட்டு விழுந்த தானால்
உத்தமனே! உயர்ந்துநின்ற ஞானந் தோற்றும்
பாங்கில்நின்ற அச்சென்மம் மவுனமுத்தி
பரிவாக வாய்ந்தவர்கள் அறிந்து கொள்ளே. 2

அறிந்திருந்த நான்கும் விக்கின முண்டாம்
அப்பனே! ஆகாமியஞ் சித்தி னோடே
மறிந்துநின்ற பிராந்தந் தோயத் தோடு
மகத்தான நாலுக்கும் விக்கின மாச்சு;
பிரிந்துநின்ற நாலினாற் செய்வ தென்ன?
பேரான வறுமையொடு கிலேசந் துக்கஞ்
செறிந்துநின்ற பெண்பொன்னாம் மண்ணி னாலே
சேத்துமத்தி லீப்போலத் தியங்கு வாரே. 3

தியங்கினால் கெர்ச்சித்துத் துரத்துஞ் சண்ணுஞ்
சிறியர் மிலேச்சரையே சகத்தி னுள்ளே
மயங்கினால் நாலுபா தத்தி னுள்ளும்
மனஞ்செவ்வை யாவதெப்போ தறிவ தெப்போ?
தயங்கினா ருலகத்திற் கோடி பேர்கள்;
சாவதும் பிறப்பதுங்கா வடிபோ லாச்சு
துயங்கினார் துயரத்தால் ஞானம் போச்சு;
சுடுகாட்டில் அறிவதுபோல் சுத்தப் பாழே. 4

பாழான மாய்கைசென் றொழிவ தெப்போ?
பரந்தமனஞ் செவ்வையாய் வருவ தெப்போ?
வாளான விழியுடைய பெண்ணைச் சேரும்
மயக்கமற்று நிற்பதெப்போ? மனமே! ஐயோ!
பாழான வுலகமத னாசை யெல்லாங்
கருவறுத்து நிற்பதெப்போ? கருதி நின்ற
கோளான கருவிவிட்டு மேலே நோக்கிக்
கூடுவது மேதென்றால் மூலம் பாரே. 5

மூலமதி லாறுதலங் கீழே தள்ளி
முதிர்ந்துநின்ற மேலாறுமெடுத்து நோக்கிக்
கோலமுட னுன்மனையைத் தாண்டி யேறிக்
கொடியதொரு ஞானசத்திக் குள்ளே மைந்தா!
பாலமென்ற கேசரியாம் மவுனத் தூன்றிப்
பராபரமாம் மந்திரத்தால் ஞானம் முற்றிக்
காலமொடு பிறப்பிறப்புங் கடந்து போகுங்
கைவிட்ட சூத்திரம்போல் சடமு மோங்கே. 6

ஓங்கார முதற்கொண்டைந் தெழுத்தோ டாறும்
உற்றுநின்ற பஞ்சகர்த்தா ளிருந்தி டம்பார்
ஆங்கார மாணவம்நா னெனலும்போனால்
அப்பவலோ அகாரமுத லுகாரங் காணும்
பாங்கான மகாரமொடு விந்து நாதம்
பரவியதன் மேல்நிற்கும் பராப ரந்தான்
வாங்கான மவுனத்தைப் பற்றி யேறு
மருவிநின்ற லகிரியைத்தா னொத்துக் காணே. 7

ஒத்துநின்ற ஓங்காரம் மண்ணை யுண்ணும்
உருவியந்த மண்சென்று சலத்தை யுண்ணும்;
பத்திநின்ற சலமதுதான் தீயை யுண்ணும்;
பாங்கான தீச்சென்று காலை யுண்ணும்;
வெத்திநின்ற கால்சென்று விண்ணை யுண்ணும்;.
விழுந்ததப்பா சடமெனவே தாந்தப் பேச்சு;
முத்திகண்டு கூடுவது மெந்தக் காலம்?
மூடரே மதுவையுண்டு மேல்பா ரீரே. 8

பாரப்பா அகாரமுத லுகாரங் கொள்ளும்;
பாங்கான உகார மது மகாரம் கொள்ளும்;.
நேரப்பா மகாரமது விந்து கொள்ளும்;
நேரான விந்துவது நாதம் கொள்ளும்;
சேரப்பா நாதமுற்றுச் சத்தி கொள்ளும்;
சேர்ந்துநின்ற சத்தியல்லோ சிவத்தைக்கொள்ளும்;
ஆரப்பா சிவந்தன்னைப் பரந்தான் கொள்ளும்;
அப்பரத்தைக் கொண்டவிடம் அறிந்தே யுன்னே. 9

ஊன்னிநின்ற மூலமுத லாறும் பார்த்தே
உருகிநின்ற சுழுமுனையை யறிந்த பின்பு
மன்னிநின்ற மதிமேல்சாம் பவியைக் கண்டு
மருவிநின்று மனமுறைந்து தேர்ந்த பின்பு
பன்னிநின்ற இவ்வளவும் யோக மார்க்கம்;.
பகலிரவு மற்றவிடம் ஞான மார்க்கம்;
கன்னிநின்ற விடங்கண்டா லவனே ஞானி
காட்டுவாள் கேசரியைக் காட்டு வாளே. 10

காட்டுவாள் கிரியுன்னை மேலே யேற்றிக்
கைவிட்டால் கிரியைத்தான் கீழே தள்வாள்
மூட்டுவாள் குளிகைவிட்டால் கணத்துக் குள்ளே
மூதண்ட புவிகடந்து தெளிவுங் காணும்
ஆட்டுவா ளண்டரண்ட மாலை பூண்டாள்
ஆதிவத்து அனாதிவத்து இரண்டு மொன்றே
ஊட்டுவாள் நிர்க்குணத்தி னமுர்த வல்லி
உயர்ந்துநின்ற ஞானசத்தி [illegible] தானே. 11

உறவென்ன தாயைவிட வுறவு முண்டோ?
உலுத்தரையோ வாமத்தைத் தூஷிப் பார்கள்
குறைவென்ன திரோதாயி சமயந் தோறுங்
கூடியல்லோ மாயவலை கூட்டி யாட்டி
மறவென்ன ஞானமென்ன மயங்கித் தள்ளி
மகத்தான சமுசார வலையிற் போட்டாள்
நிறவென்ன வாமத்தால் ஞான மாச்சு
நின்றவனே சிவயோகி வாசி பாரே! 12

வாசியென்றும் மவுனமென்றும் இரண்டும் வித்தை
மகத்தான சாம்பவிகே சரியும் ரண்டு
தேசியென்றால் யோகத்துக் காதி வித்தை
திறமான மவுனமென்றால் ஞான வித்தை
மாசியென்ற மனமுடைந்தா லிரண்டு மாகா
மருவிநின்றே அறிவறிந்தா லிரண்டுமாகும்
தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்டவீதி
சொக்காமல் கிரிகொண்டே ஆக்கி யேறே. 13

ஆக்கிநின்ற பரிசத்தால் கொகவி றந்த
தாச்சரியம் ரூபத்தால் வண்டி றந்த
பாக்கிநின்ற மணியொலியால் மானி றந்த
பாழான வுரிசையினால் மீனி றந்த
தாக்கிநின்ற கெந்தியினா லெறும்பு சென்று
சாதகமாய் மாண்டதிந்த ஐந்தும் பாரு
பாக்கிநின்ற இந்திரிய விடயத் துள்ளே
பாழான மனஞ்சிக்கிப் படுகு வாரே. 14

வாரான வுலகத்தில் மனிதர் கோடி
மருவிநின்றே யுண்டுடுத்துச் சையோ கித்துத்
தாரான ரதகஜ துரங்க ளேறிச்
சகலரத்ன பூடணங்கள் தரித்து விம்மி
மாரான வாழ்வடைந்தோர் இறந்தா ரையா!
மாண்டவர்கள் வெகுகோடி மாய வாழ்க்கை
கூரான சிவயோக ஞானம் வந்தால்
கூடழிந்து போகாது கூடு கூடே. 15

கூடுவதம் பரமோகே சரமோ வென்னில்
கூர்மையுள்ள வானோவ தீதமோ வென்னில்
ஆடுவதாச் சரியநின் மலமோ வென்னில்
அருமையுள்ள நிர்க்குணமோ நிரஞ்சனமோ என்னில்
பாடுவது பதங்கடந்த பூரணமோ வென்னில்
பகலிரவு மற்றிடமோ பராபரமோ வென்னில்
ஊடுவதெங் கேபின்னை யெங்கு மில்லை
உம்மென்றா லூமவெள்ள மோகங் காணே. 16

மோகமென்ற வுரலுக்குள் மனந்தான் சிக்கி
முசியாம லிடிப்பதற்கைம் பொறியுங் கோல்தான்
பாகமென்ற கோபம்வந்தே யுருவாய் நின்று
பதையாமற் சண்ணிச்சே யுலக மெல்லாந்
தாகமென்ற ஞானம்வந் தென்ன செய்யும்?
சண்டாள இந்திரியச் சார்பி னாலே
வேகமென்ற மனலகரி யைத்தான் கொண்டு
விண்ணுக்கு ளேநிற்க வெளியாய்ப் போமே. 17

வெளியேது வெளிக்குள்ளே வெளியங் கேது?
வேதாந்த வெளிகடந்த வொளியங் கேது?
அளியேதவ் வளிகடந்த அண்டமேது?
அப்புறத்தே தோற்றுகின்ற சோதி யேது?
நெளியேது நினைவேதுநிர்க் குணந்தா னேது?
நேரான பூரணத்தின் நாத மேது?
சுழியேது? சுழியடக்குஞ் சூட்ச மேது?
தோற்றுமப்பா வானத்தை யொத்துப் பாரே. 18

ஒத்துநின்ற சரியையொடு கிரியை ரண்டும்
உறவாதி செய்தவப்பா நன்றாய்க் கேளு;
பத்திநின்ற யோகமுதல் ஞானம் ரண்டும்
பாங்காகச் சித்தருக்கே அடுத்த வாறே
அத்திநின்ற ஆகாயசஞ் சிதமாம்பிரா ரத்வம்
ஆருக்கு மடுக்குமென்றால் யோக மெய்தி
முத்திநின்ற ஞானத்திற் புகுந்தோர்க் கையா
மூன்றுமிலைப் பிரபஞ்ச முழுதும் போச்சே. 19

போச்சென்பர் முக்காலம் பிறகே நின்று
    புரிமுருக்குப் போலேறிப் புணர்ந்து கொல்லும்
ஆச்சப்பா காலமென்ன வென்று சொல்லி
    அவரவர்கள் சபஞ்செய்வா ரறிந்த மட்டும்;
நீச்சப்பா அகாலவெள்ளம் கடப்பா ரென்றால்
    நேரான ஞானியல்லோ கடந்து நின்றார்
மூச்சப்பா அற்றிடத்தைப் பாரு பாரு
    மூட்டுவிக்கு முகிடந்தான் ஞானத் தீயே. 20.

தீக்குள்ளே வெந்துநின்ற பற்பம் போலச்
    செகசால முதற்கொண்டு காலம் போகும்;
தீக்குள்ளே விழுந்தெழுந்த நெய்யைப் போலச்
    சிறப்பான ஞானமது திரண்டே யேறும்;
தீக்குள்ளே காட்டமொடு கோலுங் கூடித்
    திரண்டாற்போற் கருவியெல்லாம் கணத்தில் மாளும்;
தீக்குள்ளே பராபரந்தா னிருந்த தாயின்
    செகமெல்லாம் வித்தையென்று தெளிந்து போமே. 21

தெளிந்தவிடங் கண்டாரார் சித்தர் யோகி
    செகமெல்லாம் நானென்பார் திருட்டு ஞானம்
ஒளிந்துவிட முனைந்தால்கே சரிக்குள் நிற்பாள்
    உற்றுப்பார் மகாரம்வைத்தே யூதியூதே
அளிந்தவிடம் நிர்க்குணந்தா னதிலே கேளு;
    ஆச்சரிய மகாரமென்றே யுண்ட துண்டு;
களிந்தவிடம் நிராதார மொன்று மில்லைக்
    காட்டுவதா ரறிவுகொண்டே யுற்றுக் காணே. 22

உற்றுநின்றே உலகத்தோர் ஞானம் பார்த்தே
    ஊனுக்குக் கிடையாமல் புரட்டுப் பேசிப்
பற்றுகின்ற மோகத்தாற் பெண்ணைக் கூடிப்
    பரந்துநின்ற திரோதாயி வலையிற் சிக்கிக்
கொத்துகின்ற விடங்காண்பார் கண்ணை மூடிக்
    கும்மென்றே யிருளாகு மறிவும் பொய்யாம்
மற்றுநின்ற லகரியினால் கொண்டே யேற
    மாட்டார்கள் அறுசமய மாடு தானே. 23

சமயமெல்லாஞ் சத்தியுண்டு சிவமு முண்டு;
சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளி னார்கள்;
சமயமெல்லாம் வேதாந்தசித் தாந்த முண்டு;.
சாதகத்தைப் பாராமற் றியங்கி னார்கள்.
சமயமெல்லாம் நாதமுண்டு விந்து முண்டு,
காக்காமற் கெட்டார்க ளுலகத் தோர்கள்,
சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞான முண்டு,
தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப் போச்சே. 24

போச்சப்பா ஆறாறும் பானத் தாலே
புத்தியுள்ளோர் பானத்தாற் கண்டா ரையா!
ஆச்சப்பா வாமமென்ன நிசித மென்பார்
அதன்குணமோ திரோதாயி யனுட்டா னந்தான்
ஓச்சப்பா நாதாக்கள் ரிடிகள் சித்தர்
உயர்ந்தவரைக் கண்டவர்பா னத்தா லன்றோ?
காய்ச்சமரம் பட்டதென்ன வேரற்றாற் போல்
கசடரென்ற அறுசமயங் கேட்ட பாங்கே. 25

பாங்கான குண்டலிக்குள் மூல மொன்று,
பாரப்பா கண்டத்தில் மூல மொன்று,
போங்கான புருவமைய மூல மொன்று,
புகழான விந்துவிலே மூல மொன்று,
வாங்கான சத்தியிலே மூல மொன்று
மருவிநின்ற பராபரத்தில் மூல மொன்று,
தேங்காம லிவையாறுங் கண்ட ஞானி
சேர்ந்துநின்ற மும்மூல யோகி யாமே. 26

ஆமப்பா நகாரமுதல் யகாரம் நிற்கும்
அவ்வளவும் யோகத்தின் மூல மாச்சு,
தாமப்பா அகாரமுதல் உகாரந் தொட்டுச்
சாதகமாய் மகாரவரை ஞான மூலம்
ஓமப்பா திசைநாத மவுனத்திற் காணும்
உற்றேற வுற்றேற அகண்ட வீதி
காமப்பா லுண்டாக்கால் யோக சித்தி
கடுங்கானற் பாலுண்ட ஞான மாச்சே. 27

ஆச்சிந்த வரிசைவிட்டே யுலக ஆசான்
ஆதிஅந்த மொன்றுரவி மதிதா னென்பான்,
மூச்சற்ற விடங்காட்டத் தெரியா நின்று
முன்னேது பின்னேது சாங்க மென்பான்,
வாச்சிந்த மயக்கத்தா லுலகோர் கேட்டார்
மதுவைவிட்டே றியல்லோசை யத்தோர் கேட்டார்
ஓச்சிந்த விதமறிந்தோன் யோக ஞானி
உம்மென்று ஆகுமென்ற நாத மாமே. 28

நாதமப்பா யோகத்தி லைந்து நாதம்
நலமான மவுனத்தி லைந்து நாதம்
வேதமப்பா கடந்திடத்தே சுத்த நாதம்
வெட்டவெளிக் குள்ளேயொரு நாதமுண்டு
போதமப்பா கடந்திடத்தே யந்த நாதம்
புகலாகச் சேவித்து நிற்கு மென்றும்
காதமப்பா தூரமல்ல அந்தோ அந்தோ!
கண்ணிமைக்குள் விண்ணுக்குள் கலந்து காணே. 29

விண்ணேது வெளியேது வொளியங் கேது?
விரைந்திந்த மூன்றுங்கே சரிதா னாச்சு,
கண்ணேது காதேது மூக்கங் கேது?
கண்டிப்பாய்க் கண்டவெல்லாம் அழிந்து போச்சே,
ஒண்ணிரண் டேதுசம ரசந்தா னேது?
உற்றுப்பார் வெட்டவெளி யொன்று மில்லை,
எண்ணேது நினைவேதிங் கறிவு மேது?
ஏகமாய்க் கலந்துத்தி யிடத்தைக் காணே. 30

உத்திகொண்டு ஞானநூல் பார்த்துப் பார்த்தே
உலகத்தோர் ஞானமெல்லாம் வந்த தென்று
பத்திகொண்டே அலைவார்கள் விண்ணைப் பாரார்
பாழான மனத்தையங்கே நிறுத்த மாட்டார்
முத்திகண்ட விடமெங்கே யென்று காணார்
மூச்சற்று நின்றிடத்தை நோக்கிப் பாரார்
சித்திகண்டால் சித்திகொண்டு செய்ய மாட்டார்
சேர்ந்துமதா யிருக்கறியார் திருடர் தானே! 31

தானென்ற ஆணவத்தை நீக்க மாட்டார்
சண்டாள கோபத்தைத் தள்ள மாட்டார்
ஊனென்ற சுகபோக மொழிக்க மாட்டார்
உற்றுநின்ற சையோகம் விடுக்க மாட்டார்
பானென்ற ஞானவெள்ள முண்ண மாட்டார்
பதறாமல் மௌனத்தே யிருக்க மாட்டார்
வானென்ற பொருளென்ன வெளிதோ மைந்தா!
மகத்தான மனமடங்க எய்துங் காணே. 32

காணிந்த வுலகத்தில் மாயக் கூத்துங்
கண்மூக்குச் செவியோடிந் திரியக் கூத்தும்
பூணந்த வாசியினால் வறுமைக் கூத்தும்
புகழான செனனமொடு மானக் கூத்தும்
ஆணிந்த அண்டமெல்லாம் படைத்த கூத்தும்
ஆங்காரம் மனம்புத்தி யான கூத்தும்
தோணிந்தப் படிபடைத்த பரமே யையா!
சொற்பெரிய பூரணமே யென்று கூவே. 33

கூவையிலே யாத்தாளைத் தொழுது கூவக்
குறையாத கருணையினால் திரும்பிப் பார்த்துத்
தாவையிலே மதலையைத்தான் தாய்தான் சென்று
சார்வாக எடுத்ததுபோ லுன்னை மைந்தா!
தேவையிலே யெடுத்தணைத்தே யுயிரை வைப்பாள்
செகசால மாடுகிற திருட்டுத் தாய்தான்
பாவையிலே மனஞ்சென்று பரவா விட்டால்
பாராது போலிருப்பாள் பாரு பாரே. 34

பாரப்பா செகமனைத்தும் அண்டமெல்லாம்
பாங்கான சூழ்ச்சியில்வைத் திருந்த கன்னி
நேரப்பா இவளைவிட்டு யோகம் பார்த்தேன்
நேராக அண்டத்தில் ஞானம் பார்த்தேன்
சேரப்பா சுத்துவிழல் மனமே பேயாம்
செகசாலக் கூத்தைவிட்டுத் தெளிய மாட்டார்
ஆரப்பா அவளைவிட்டு ஞானங் கண்டோர்
அலைக்கழிக்கு மாசையென்ற பாம்பு தானே. 35

பாம்பையல்லோ ஆபரணம் பூண்ட ஈசன்
பரிவாக மதியோடு கொன்றை சூடிப்
பாம்பையல்லோ முந்நூலாய்ப் போட்ட கூத்தன்
பாங்கான கரியுரித்த பாணி பாணி
பாம்பையல்லோ கங்கணமாய்த் தரித்துக் கொண்டு
பரியுழுவைத் தோலுடுத்துப் பாதந் தூக்கிப்
பாம்பையல்லோ மனைக்குமோ திரமாய்ப் போட்டுப்
பாரென்றே அகண்டத்தி லாடி னாரே. 36

ஆடினதோர் கூத்தெல்லா மாத்தாள் மெச்சி
அண்டையிலே யழைத்தரனை யிருத்திக் கொண்டாள்
நாடினதோ ரவளருகி லரனு மெய்வான்
நாமறியோ மவனவளு மொன்றே யொன்றே
ஊடினதோ ரிடமெங்கே? ஒலிகேட் பெங்கே?
ஒன்றாகக் காணுகிற நடன மெங்கே?
கூடினதோ ரகண்டத்தின் சோதி யெங்கே?
கூசாமல் மவுனத்திற் கூடிக் காணே. 37

மெய்ஞ்ஞான குரு

காணப்பா மகாரவரை நாத வோசை
கன்னிக்குப் பீடமடா மவுன ஞானம்
ஊணப்பா வூணப்பா நாதத் தோடே
ஒருமுனையா யொருவழியா யொன்றா யோடும்
தோணப்பா தோற்றுவதங் கொன்று மில்லை
சுத்தவெளி ரவிகோடி சூழ வன்னி
ஆணப்பா மாகோடி கண்கொள் ளாதே
ஆச்சரிய மதிகமென்றே மகாரங் காணே. 38

மகாரமல் லோமுந்தி யாசான் சுட்டி
வழிகாட்டு முறைமையது ஞான மார்க்கம்
மகாரமல்லோ அடங்கியந்த நாதந் தாண்டி
மருவிநின்ற இடமல்லோ கேசரி மைந்தா!
மகாரமென்ன மேலெழுத்தே யென்பார் மாண்பார்
மாட்டுவந்த மூன்றெழுத்த தென்று காணார்
மகாரமென்ன மகாரவித்தை யதீத வித்தை
வாய்திறந்து பேசாதே மௌன மாமே. 39

மௌனவித்தை யாதெனில்மூன் றெழுத்தே யென்பார்
மாட்டுகிற இனங்காணார் மார்க்கங் காணார்
மௌனவித்தை யாவதென்வாய் மூட லென்பார்
மாடுமுதற் குதிரையினா லாவ தென்ன?
மௌனவித்தை கேட்டார்கூட் டுறவு காணார்
வாய்மூடி வழியோடே நாதங் கேளார்
மௌனவித்தை யாசான்றான் தூண்டிக் காட்டில்
மணிமுதலாய்த் திசைநாதங் கேட்குந் தானே. 40

கேட்கையிலே மதியினிட மமிர்தஞ் சிந்துங்
கெடியான துவாசமுர்தங் கடந்து தோன்றும்
வாழ்க்கையிலே யாசையறும் நினைவும் போகும்
வாரிதிபோ லண்ணாக்கி லமிர்த மோடும்
தாக்கையிலே ரவிகோடி காந்தி காணும்
சச்சிதா னந்தவொளி தானே தோன்றும்
மூட்கையிலே மேலமிர்த லகரி மீறும்
மூன்றுகமும் கணமாகு மூட்டிப் பாரே. 41

மூட்டையிலே யுலககிரி கொண்டு மூட்டு
முதிர்ந்தபின்பு விண்ணுள்கிரி வந்து காக்கும்
கூட்டையிலே மகாரத்தை யறிந்து கூட்டுங்
கும்மென்ற நாதத்தில் கூடியேறும்
மாட்டையிலே யறிவோடு மனத்தை மாட்டும்
மறுகாலும் நாதத்தைக் கூர்ந்து கேளே
ஓட்டையிலே யொருவழியா யோடிற் றானால்
உத்தமனே யச்சின்ன முத்தி யையா! 42

ஏறுகிற துறை

ஐயனே! குறுவான அகண்ட மூர்த்தி!
அதீதமென்ற ஞானமெல்லாம் அருளிச் செய்தாய்,
மெய்யனே! ஏறுகிற சாத கஞ்சொல்
வேதாந்த லட்சியத்தை விளங்கச் சொல்லு
துய்யனே! நிலைதோறு மெழுத்தைச் சொல்லு
சொற்பெரிய பிராணாய கூட்சஞ் சொல்லு
தையனே! தையமென்ற நிர்த்தஞ் சொல்லு
சாதகமாய் லட்சியத்தைச் சாற்றி டாயே. 43

சாற்றிடென்று கேட்டமா ணாக்க னேகேள்,
சந்தோட மாச்சுதிப்போ சார்பு சொல்வேன்,
ஏற்ற மென்ற மூலத்தில் வாசி வைத்தே
எளிதாகப் பிராணாயம் பண்ணித் தேறி
ஆற்றுமென்ற குண்டலிக்குள் நடனங் கண்டால்
ஆதித்தன் கோடியைப்போல் காந்தி காணும்
மாற்றுமென்ற கண்டத்தி லங்கென் றூணு
வாய்திறக்க வொட்டாது வழிசெய் வாயே. 44

வழியோடே நின்றுரைத்துப் பழக்க மாகி
மனோன்மணியாம் புருவமையத் தூடே சென்றே
ஒளியோடே மவுனத்தை யோட்டி யூதாய்
உத்தமனே! சாம்பவியைக் கண்டு கொள்வாய்
நெளிவோபோ யிவ்வளவும் யோக மார்க்கம்
நின்றவனே சிவயோகி நினைவாய்க் கேளு
தெளிவோடே விந்துவென்ற குருபதத்தில்
தேக்கப்பா மவுனத்தைத் தாரை யாமே. 45

ஆமப்பா விந்துரவி மதியோர் கூடி
ஆச்சரியங் கண்கூசி மயக்க மாகி
ஓமப்பா நாதத்திற் செவிடு பட்டே
ஊமையென்ற வெழுத்துடைய வுருவங் காணும்
தாமப்பா சத்தியிலே வன்னி யோடு
சதகோடி ரவிமதியு மொவ்வா வொவ்வா
வாமப்பா லுண்டவர்க்குத் தனையுங் காணும்
வாய்ப்பேசா ஞானிக்கு மாயந் தானே. 46

தானென்ற சிவத்துக்குள் மௌனஞ் சென்றால்
சதகோடி நவகோடி வன்னிரவி சோமன்
பானென்ற பரத்தின்கீழ் முப்பா ழுண்டு
பார்மகனே அகாரமொன் றுகார மொன்று
வானென்ற மகாரமொன்று முப்பா ழாக
வழங்கிற்றே அதனொளியைச் சொல்லப் போகா
தேனென்ற மொழியுடைய னமனாந் தத்தைத்
தேவிபத மென்றருகே சரிதான் காணே. 47

காணிந்தக் கேசரத்தின் தாயின் காந்தி
கண்கொள்ளா விண்கொள்ளா கரையுங் கொள்ளா
ஆணிந்தப் பரையென்பார் அம்பரந்தா னென்பார்
அவளுக்குள் மவுனமுண் டறிவாற் பாராய்
ஊணிந்த மௌனத்தை நிட்களமாய்ப் போவாய்
ஓகோகோ அம்பரத்தி லேதோ வேதோ
தோணிந்தப் படியிருந்தா லயத்தின் நேர்மை
சொல்லரிதாம் அப்புறத்தே சோதி தானே. 48

சோதியென்ற பராபரத்தி லறுவரை யுண்டு
சொல்லையிலே கேட்டிருப்போம் சொல்லிக் காணோம்
ஆதியென்ற மூலகுரு பேரால் மைந்தா
ஆண்பிள்ளைச் சிங்கமென்ற கொங்க ணர்கேள்
வாதியென்றா லவர்வாதி ஞானவாதி
மகத்தான குளிகையிட்ட சித்தன் வாதி
பேதியென்றால் மேருப்போ லேயும்பண்ணும்
பெருவாதி ரசவாதி பேருள் ளோனே. 49

பேருள்ள கொங்கணர் தாம் குளிகை யிட்டுப்
பேரான பூரணத்தி லறுவரை கண்டார்
ஆருள்ளா ருலகத்தில் வரைகுரு சொல்ல
ஆச்சரியஞ் சித்தருக்குக் கீர்த்தி வைத்தார்
நேருள்ள ரிடிகளொடு முனிவ ரையா
நேராகச் சமாதியிலே கண்டோ ருண்டு
தாருள்ள சடத்தோடுஞ் சென்றா ரில்லை
சமர்த்தான மனத்தினிடச் சத்தி தானே. 50

சத்தியுள்ள வாசனையாங் குரங்கு கேளு
தாண்டியல்லோ இந்திரியக் கொம்புக் குள்ளே
பத்தியுள்ளே தலைதடித்துப் பேய்க்கூத் தாக்கிப்
பாங்கான மனத்தையல்லோ சின்னம் பண்ணி
முத்தியுள்ள வாசலுக்கே யேறொட்டாது
முழுமோசச் சனியனப்பா ஞானத் துக்குக்
கெத்தியுள்ள வாசனையை யடக்கிப் பார்த்தால்
குருடனுக்கும் ஞானவழி கூடுங் காணே. 51

கூடுவதும் எப்படியோ ஞான மூர்த்தி!
குரங்கைவிட்டே அகலுகிற வழியைச் சொல்க,
நாடுவது மூலகத்து வாதம் வந்தால்
நன்மனமுண் டானால்சாத் திரத்திற் சொல்வார்
ஊடுவது சாதுசங்கம் வேதாந் தம்பார்
உத்தமனே வாசனையாங் குரங்கு போகும்,
ஆடுவது தொய்தவா சனையி லேற்றும்
அப்படியே யுலகத்தி லனேகம் பேரே. 52

பேரான வுலகத்தில் ஞான முற்றும்
பேசாம லருகிருந்த விடத்தில் மைந்தா!
வாரான மோதத்தி லிங்க மாகும்
வாரிதிக்கு மேருவுக்கும் நடுவே கோடி
காரான காமத்தால் பாண்டிலிங்கம்
கைவிட்ட சமாதியினால் சுந்தர லிங்கந்
தாரான மலைதோறும் பூமி தோறுஞ்
சாற்றரிது சாற்றரிது சார்ந்து பாரே. 53

பாரப்பா சுயம்பில்வந்து பிட்சை யேற்றால்
பலித்ததப்பா ஞானசித்தி மவுனசித்தி
நேரப்பா வொன்பதுபே ரிவரு ளாறு
நிகராகப் பெலிகொண்டோர் நீடு மூவர்
காரப்பா விண்ணையென்றால் காவார் கர்த்தர்
காத்தாலே ஞானசித்தி கலந்து கூடும்
ஊரப்பா வாதியைப்போல் நீங்கள் கெட்ட
உலுத்தரென்பார் சித்தர்கள்தா முரைத்தி டரே. 54

உரைக்கவல்லோ ராசயோகம் வைத்தா னீசன்
உண்டுடுத்துத் திரிவதற்கோ சொன்னா னையன்
மறைக்கவா சனைலகிரி கொள்ளு மென்றான்
மகத்தான தெட்சணா மூர்த்தி யாசான்
நிறைக்கவல்லோ யோகமுதல் ஞானஞ் சொன்னான்
நிற்கவிட மற்றநிர் மலமாஞ் சோதி
இறைக்கவல்லோ வூறினதோர் கேணி யைப்போல்
எடுக்கெடுக்க வெழும்பும்வா சனைதான் காணே. 55

எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி,
ஏகாமல் வாசனையை யடித்தோன் சித்தன்,
எழும்பாமல் கருவிகளை யிருக்கச் சாடி
இருத்தினவன் சிவயோகி வாத யோகி,
எழும்பாம லடிப்பதற்குச் சூட்சஞ் சொல்வேன்,
என்மக்காள்! மவுனத்தே யிருந்தாற் போகும்,
எழும்பாமல் வாசனைதான் போச்சு தானால்
ஏதுமில்லை சுத்தவெளி யிருளும் போச்சே. 56

போச்சென்றே இருக்கிறதோர் ஞானத் துக்குப்
புகழான வல்லமைதா னென்ன மைந்தா!
வாச்சென்ற அகண்டத்துள் வரைக ளாறு
மருவினால் சடத்தோடு யவனே சித்தன்,
நீச்சென்ற வரைபார்த்து வாரேன் மக்காள்!
நில்லுங்கோள் குகையினுள்ளே யென்று சொல்லித்
தோச்சென்ற பூரணத்திற் சொக்கி நின்ற
சுந்தரா னந்தன் வந்து தொழுதிட்டானே. 57

தொழுதுகொண்டு பதம்பிடித்த அகண்டத் துள்ளே
செ்ாக்குகிறோ மென்றுசொன்ன சுந்தரமே யையா!
விழுதுகொண்ட ஆலைப்போல் நெட்டிட் டேறி
வெளிகடந்தே ஆறுதலங் கண்டு வாரேன்,
முழுதுகண்டா னென்பிள்ளை யென்று கீர்த்தி
மூட்டிவைப்பேன் சித்தத்தில் கோபம் வேண்டாம்,
பழுதுகொண்டு வருகிறேன் திரும்பா விட்டால்
பராபரத்தில் லயிச்சிடுவேன் பண்பு பாரே. 58

பாரப்பா அகண்டவெளி சுத்தக் கானல்
பார்ப்பதற்கோ அங்கொன்று மிடமேயில்லை,
நேரப்பா ரவிகோடி வன்னி கோடி
நேரான மதிகோடி கண்ணோ கூசும்,
ஆரப்பா அளவிட்டோர் கண்டோர் வீதி
அதற்குள்ளே சொல்லரிது மைந்தா போபோ,
காரப்பா குகையென்று பட்டங் கட்டிக்
கடுங்குளிகைச் சோளிட்டுக் கலந்திட்டேனே. 59

கலந்திட்டே னொருவரையில் நாத வோசை,
கண்கொள்ளா வெளிக்குள்ளே கலக்க மாச்சு,
கலந்திட்டேன் மறுவரையி லிடியோ கோடி
கண்கெட்டேன் மதிகெட்டேன் காதுங் கெட்டேன்
....
....
கலந்திட்டேன் மூவரையிற் காந்திக் குள்ளே
கடுகவந்தேன் கொங்கணரை யழைத்திட் டீரே. 60

அழையுமென்ற சொற் கேட்டுச் சுந்தரானந்
தன்கணத்திற் கொங்கணரை யதிசீக் கிரத்தில்
விழைவுடனே யோடிவந்து தெண்ட னிட்டு
விரைவுடனே கொங்கணர்தா னிக்கணத்தில்
அழையுமென்றா ரெங்களைய ருங்களைத்தான்
ஆச்சரியஞ் சொல்லுதற்கே யடியேன் வந்தேன்,
அழையுமென்ற சீடனுக்குப் பின்னே வந்தே
அடியேன்தான் வந்தனென்று பணிந்திட் டாரே. 61

பணிந்திட்ட கொங்கணரை வாரி மோந்து
பராபரமே நிர்க்குணமே பண்புள் ளோனே!
அணிந்திட்ட அறுவரையிற் சொக்கிச் சென்ற
ஆதியென்ற பராபரமே யையா வையா!
மணியிட்ட சிலம்பொலியைக் கேட்ட மூர்த்தி
மார்க்கத்தை யெப்படித்தா னேறி னீரோ
கணியிட்ட நிர்மலமா மனத்தி னாலே
கைலாய தேகமென்ன தங்க மாச்சு. 62

ஆச்சப்பா அப்படியே வரனு மென்றே
ஆசைகொண்டே யிருக்கவழைத் தனுப்பு வித்தீர்,
வாச்சப்பா மனுவொன்ற வடியே னுக்கு
மைந்தன்மேல் கடாட்சத்தால் சொல்லவேணும்
ஓச்சப்பா கொங்கணரே யுபசார மென்ன
ஓங்கினதை யுரைக்கின்றேன் கேளு கேளு,
காச்சப்பா வுலகத்தி லெடுத்த தேகங்
கைலாயச் சட்டையாங் கருவைச் சொல்லே. 63

கருவென்ன வொன்றுமில்லை மேரு நேரே
காணப்பா வீசானங் கைலாய மாச்சே,
உருவென்ன வெடுத்ததுகை லாய தேகம்
உத்தமனே நிராகார ஞான சித்தி
குருவென்ன நிர்க்குணத்தின் மவுனத் துள்ளே
குவிந்துரைத்த பெருமையின்கை லாயமாச்சே,
அருவென்ன மகாரவித்தை முட்டிக்கொண்டு
ஆதிவிர்த்த கற்பமது வுண்டு பாரே. 64

பாரப்பா சூதமுண்டு மவுனந் தாக்கப்
பளிச்சென்ற ஏழுசட்டை பண்ணாய்ப் போதும்
நேரப்பா அச்சடங்கை லாயதேகம்
நிமிடத்தே சித்தியாமுன் னினைவுக் கையா
ஆரப்பா வுனைப்போலே நினைத்து பண்ணல்
அரிதரிது கூடாது மூடர் பேரால்
சேரப்பா சொல்லிவிட்டே னென்ற பேச்சு
சொல்லுமுன்னே கைலாய முற்றுப் பாரே. 65

உற்றுநின்ற பலநூலைப் பார்த்துப் பார்த்தே
உரையாவே தாந்தசித் தாந்த மென்று
பற்றிநின்ற பரவசந்தா னென்றே உன்னிப்
பாராம லலைந்துகெட்டா ரனந்தங் கோடி,
முற்றிநின்ற விடமெங்கே ஞானமெங்கே?
....
கொற்றிநின்ற மேல்மூலத் துரியமெங்கே?
கூடுவார் மெய்ஞ்ஞானக் குறைவி தாமே. 66

குறைவேது வாசனையாந் தொய்தத் தோடு
கூடவல்லோ மெய்ஞ்ஞானம் புனைந்து நிற்கும்,
மறைவேது மறையதனின் அந்த மேது,
மறைவற்று நின்றதொரு வெளியங் கேது?
துறையேது துறைக்குள்ளே சோதி யேது?
சூட்டியிந்த விவரமெல்லாம் ஞானந் தோன்றும்
அறையேது? அல்லவென்று சமுசா ரத்துள்
அமுத்துமம்மா தொய்தத்தி னாண்மை தானே. 67

ஆண்மையென்றால் தொய்தத்தி னாண்மை யல்லோ
அகண்டமுத லண்டமெலாம் ஞானந் தோற்றம்
மாண்மையென்றால் வாய்ப்பேச்சாம் ஞானி வாயில்
மண்ணியள்ளிக் கூறுகொண்டு மலங்கப் பார்த்துக்
கேண்மைக் கொண்டே யுலகமெல்லாங் கெடுத்தே ஆட்டிக்
கெடியான பொண்ணுபொன் னாணினாலே
தாண்மையென்ற பிறப்பிறப்பை மீறப் பாய்ந்து
சண்டாளக் கோபத்தைத் தள்ளு தள்ளு 68

தள்ளுகின்ற வுருப்புவந்தால் கருவைக் கேளு,
சாதகமாய்க் குண்டலிக்குள் வாசி வைத்துத்
தெள்ளுகிற பிராணாயம் பண்ணித் தீருந்
திரண்டொலியுஞ் சிலம்பொலியுங் காணும் காணும்,
நள்ளுகிற கண்டத்தே யங்கென் றூணும்
நலம்பெரிய புருவமையந் திறந்து போகும்
அள்ளுகிற கனிபோலே யமிர்தம் வீழும்
அப்பொழுது காயசித்தி யறிந்து கொள்ளே. 69

அறிந்திந்த மதியான விந்து விட்டும்
அன்பனே யோகமிதே அறிந்து கொள்ளு,
பரிந்திந்த விந்துமுதல் நாதஞ் சித்தி
பாங்கான சிவத்தோடு பரந்தான் கேளு,
அறிந்திந்தப் பராபரத்தோ டாறு கேளு
அப்பனே மவுனத்தைத் தூக்கிக் கொண்டால்
செறிந்துநின்ற ஞானத்தின் யோக மாச்சு,
செயல்தம்ப மவுனத்தைச் சென்று காணே. 70

காணப்பா பராபரத்தின் மேலே யாறு
கைவிட்ட அகண்டமுநிர்க் குணந்தா னொன்று
பூணப்பா நிர்க்குணந்தான் நிராகா ரந்தான்
புகழான நிர்மலந்தான் போதத் தந்தம்
தோணப்பா விவையாறுங் காணப் போகச்
சொல்லுகிற வார்த்தை யென்றால் கேட்டிருப்போம்
ஊணப்பா சடம்விட்டே அறிவு விட்டே
உற்றுநின்ற அண்டத்தே அறிந்து கொள்ளே. 71

அறிந்துகொள்ளு மதியளவு பிண்டத் துள்ளே
அப்பனே யாறுதலம் அறிந்து காணும்,
அறிந்துகொள்ளு விந்துவின்மேல் பரத்தின் மட்டும்
அறிவுக்குள் சக்கரந்தா னப்பா கேளு
அறிந்துகொள்ளு பரத்தின் மேல் போதமட்டும்
ஆதார நிர்மலத்தின் வரைகளாறும்
அறிந்துகொள்ளு மேலாறுங் காணப்போகா
ஆச்சரியம் கொங்கணரை விட்டுக் காணே. 72

காணப்பா தசதீட்சை கடந்த பின்பு
கைவிட்ட சூத்திரத்தை யாசான் காட்ட
ஊணப்பா அதுமவுனம் மற்ற தெல்லாம்
உரவார்த்தை அகாரமுத லுகார மென்பார்
வீணப்பா சிரமேல்வே தாந்தக் காட்சி
விரைந்ததிலே யும்மென்றே ஊணென் பார்கள்
பூணப்பா வும்மென்ற நாத மாமோ
போக்கறியான் சொல்லுகிற ஞானந் தானே? 73

தானென்ற விடங்காட்டி நாதங் காட்டிச்
சாற்றுகிற மவுனத்தின் சார்பு காட்டி
வானென்ற வெளியோடறு தலமுங் காட்டி
வாய்முடி னாதிக்க வகையும் காட்டி
ஊனென்ற வுடம்பைவிட்டுக் கேசரியுங் காட்டி
ஊமைநின்ற விடங்காட்டி யுரைக்கப் பண்ணிக்
கோனென்ற குருவெனும்வாய் பேச லாமோ
குறும்பரே குருசொல்ல விரண்டு மாமே. 74

ஆமிந்த வுலகத்தோர் ஞான வீதி
அறிந்தேறிக் கூடுவதும் அரிது மெத்த
ஓமிந்தக் குண்டலியைத் தொட்ட ரற்ற
ஊதுவது கடினமெத்த யோக மார்க்கம்
வாமிந்த வாமத்தே நின்று கொண்டு
மகத்தான பானமுண்ண வாய்க்கும் ரண்டும்
சோமிந்தச் சடைவைத்துச் சின்மயம் காட்டும்
சொற்பெரிய பூரணந்தான் சொன்னவாறே. 75

வாறான குருவினுடை வாழ்க்கை கேளு
மகத்தான சடையின்மேல் மதியுஞ் சூட்டித்
தாறான நெற்றியிலே திரை வைத்துச்
சர்ப்பமல்லோ ஆபரண மாகப் பூண்டு
வீறான கரித்துகிலை மேலே போர்த்து
விளக்கியதோர் புலித்தோலை யிடையிற் கட்டிக்
கூறான சுடுகாட்டிற் குடியு மாகிக்
கொள்கின்றார் பலியெடுக்கக் கொள்கின் றாரே. 76

பலியெடுத்த குருவினிட வாம பாகம்
பகுந்துநின்ற என்தாயின் பரிசு கேளு,
பொலியெடுத்த அட்டமா சித்தி நிற்கப்
புகழ்பெரிய ரத்னவகை யாரம் பூண்டு
நலிவில்லா யோகாப்பி யாசஞ் செய்து
நண்ணுமிரு பதச்சேவை காண்ப தற்கே
ஒலியெடுத்த நவகோடி தேவர் சித்தர்
ஒன்றாகக் கணநாதா போற்று வாரே. 77

அறிந்துகொள் என்தாயே துரைப்பெண் ணப்பா!
அப்பனோ எருதேறு மேழை யேழை
அறிந்துகொள் இவளைமுன்னே யையா வைத்தே
ஆதரித்துக் கேட்டதெல்லா மருளிச் செய்வாள்
அறிந்துகொள் அகண்டத்தே ஞான சத்தி
ஆத்தாளைப் பூசித்தா லறுப தீவாள்
அறிந்துகொள் சடமெல்லா மவளே யாச்சே
அப்பனுக்கு மெலும்போடு நரம்பி ரண்டே. 78

இரண்டான வாயுவிதி லொன்று சத்தி
ஈராகச் சிவமேது பிராண வாயு
ஒன்றாக நாடிநின்றால் சுழுனை யாச்சு
யோகமுமாம் ஞானமுமா முற்றே யேறு
தண்டான சுழுமுனைதா னடுவில் நிற்குஞ்
சாதகமா யிதற்குள்முக் கிரந்தி யுண்டு
நன்றான சுழுமுனையிற் பிராண னேரில்
நாதாந்த யோகமிது நாடிக் காணே. 79

காணப்பா நெஞ்சினுள்ளே பிராண யோகங்
கண்டுகொள்ளு தாமரையில் நூல்போ லாடும்,
ஊணப்பா அதிலிரட்டி யபான வாயு
உற்றுநின்றி ரண்டையுநீ கண்டா யானால்
பூணப்பா விதற்குள்ளே ஞான யோகம்
புகண்டருக்குச் சித்திகை லாய தேகம்
தோணப்பா நவகோடி மானா கண்டார்
சுகயோக மாவதிந்தத் துறையு மாமே. 80

ஆமப்பா ஆசைவிடக் கருவைச் சொல்வேன்
அறிந்துகொண்டே அறிவாலே நின்று பாரு,
சேமப்பா திரோதாயி யாரென் றக்கால்
செகமெல்லாம் பெண்ணான வுருத்தா னப்பா!
ஓமப்பா பொன்மண்வா சனையி னாசை
ஒற்றிநின்ற விந்திரிய மயக்கத் தாசை
நாமப்பா வென்றுசொன்ன ஆண்மை யாசை
நல்வினைக்குந் தீவினைக்கும் வித்து மாச்சே. 81

வித்துக்குள் பாவமென்ன புண்ய மென்ன
வெகுகோடி புண்ணியத்தால் புருட சன்மம்
பத்துக்குள் வெகுகோடி பாவ புண்யம்
பாழான பெண்செனன மெடுத்த வாறு
கொத்துக்கு ளிவையறிந்து பாவ மான
குழிக்குள்ளே வீழ்ந்தாரே கோடி யையோ!
எத்துக்கு ளிவையறிந்து வேறாய் நின்றே
இகழ்ந்தவனே மெய்ஞ்ஞான வீசனாமே. 82

பூரணமே யகண்டமே யகத்தி னந்தம்
பொங்குகின்ற நிர்க்குணமே யென்னை யீன்ற
காரணமே யுலகிற்பெண் ணாசை போலக்
கலந்துநின்ற சுகமில்லை கருதிக் கொண்டேன்,
ஆரணமே யதீதத்தில் சுகந்தா னென்ன
அப்பவே சொல்லுகிறே னறிந்து கொள்ளு,
வாரணமாங் குவிமுலையா ளாசைவிட்டால்
மகத்தான மூவுலகும் விடுக்கும் நேரே. 83

நேரான பெண்ணாசை நீங்கிற் றானால்
நிலையான திரோதாயி மாய்கை போச்சு,
தூரரான வேதாந்த வெளியிற் சொல்வார்
சும்மென்ற சகஞ்சொல்வார் யோகியில்லை
வாராய்நீ யென்மகனே பெண்ணாற் சிக்கி
மகத்தான ரிஷிகள்சித்தர் கோடி கெட்டார்,
தாரான சித்தரொடு பஞ்ச கர்த்தாள்
தயங்கிநின்று படும்பாடு சாற்று வேனே. 84.

சாற்றுவேன் வீதிபடு குழிதா னுண்டு
தன்மேலே புல்லோடு செடியு மூடி
மாற்றுவேன் வீதியிலே நடந்தோன் வீழ்ந்த
வாறொக்கும் பெண்ணான மாயக் கூபம்
ஆற்றுவே னென்றாலு மாற்றப் போகா
அரகரா பெண்ணரவு கடித்த தானால்
போற்றுவே னென்றாலும் பொல்லாக் காமம்
பொறிவிட்ட நெய்போலப் பொங்கும் பாரே. 85

பொங்குகின்ற காமமென்ன? சிவத்தின் கூறு,
பொல்லாத ஆசையென்ன? மாலின் கூறு,
மயங்குகின்ற மோகமென்ன? மகேசன் கூறு,
மருவியந்த மூன்றாலு முலகம் பாழாய்த்
தங்குகின்ற யோகம்போய் ஞானம் பாழாய்ச்
சமாதியெல்லா மித்திரியச் சார மூடித்
தொங்குகின்ற மோட்சத்தின் தரைபோ லாகச்
சூனியமாய் ஞானமெல்லாந் தோற்று மாறே. 86

மாறான பெண்ணாசை விட்டே னென்பார்,
மருவியவள் தனிப்பட்டால் சரணஞ் செய்வார்,
தாறான சயனத்திற் பெண்தான் சொல்லில்
சதாசிவனால் முடியாது, மற்றோ ரேது?
கூறான விந்துவிடக் கோப மோகங்
குறியழிக்கும் நினைவழிக்குங் கூட்டைக் கொல்லும்
வீறான விந்துவுக்கு மேலே நின்று
விருதுபெற்ற மௌனியல்லோ வெட்டி னாரே. 87

வெட்டினார் மௌனியந்த விந்து பாம்பை
வேதாந்த மென்றதொரு வாளி னாலே,
தட்டினார் மாய்கையைத்தான் சண்ணிக் கீழே
சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சார்பி னாலே,
ஒட்டினா ரொட்டினநிர்க் குணத்தின் மட்டும்
உத்தமனே யதுவல்லோ ஞான வீதி?
தெட்டினார் தெட்டினார் சகல ரெல்லாம்
செகசால வித்தையென்று தெளிந்து பாரே. 88

தெளிவதுதா னெளிதல்ல வாய்ப்பேச் சல்ல,
சிங்காரப் பெண்கண்டால் ஞானம் போச்சே,
அழிவதுதான் சடத்துக்கே யடுத்த கூறாம்,
அதரமுண்டு கூடுவது யோக மென்பார்,
சுழிவதுதான் காலேது வாசி யேது
கைவிட்ட மைதுனத்திற் கலப்ப தேது?
ஒழிவதுதா னெந்நாளோ வென்று லோகர்
ஒருகோடி மாண்டார்க ளூன்றிக் காணே. 89

காணப்பா பிறப்பிறப்புப் பெண்ணா லாச்சு,
கைகடந்த மாயமெல்லாம் பெண்ணா லாச்சு,
பூணப்பா இந்திரியம் பெண்ணா லாச்சு,
புகழ்பெரிய வாசனையும் பெண்ணா லாச்சு,
தோணப்பா மனம்புத்தி யாங்கா ரத்தில்
சொக்கிச்சுப் பெண்ணாலே சூட்டிப் பாரு,
ஊணப்பா வூணப்பா வுரைக்கச் சொன்னேன்,
உலகத்திற் றிரியாதே விண்ணி லாடே. 90

ஆடையிலே விண்ணுக்குட் சித்தர் கோடி
அந்தந்த மலைகளினால் தாக்க வோடி
ஊடையிலே யண்டத்தில் முனிவர் கோடி
உற்றுநின்ற பதமளவும் ரிஷிகள் கோடி
தேடையிலே சதாநித்தம் வேதம் பாரு
சேர்ந்துநின்ற வோசையிலே தெளியச் சொல்வார்
நாடையிலே யெந்நேரம் மவுனம் நாடு
நரகமாம் வாசனைத்தான் நன்றாய்க் கேளு. 91.

கேளப்பா இதைவிட்டே யுலகஞானி
கேட்டதெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன் மக்காள் மக்காள்!
நாளப்பா செகமெல்லாஞ் சாங்க மென்பான்
நலமான நூல்பாரான் தீட்சை யாவான்
காளப்பா மவுனமென்பான் விண்ணைப் பார்ப்பான்
காதகத்தை விட்டுச்சீ வனத்திற் செல்வான்
நாளப்பா தினந்தோ றுந்தர்க்கம் பேசி
நலமான பெண்ணோடு மயங்கு வானே. 92

மயங்குவான் பொன்தேடப் புரட்டுப் பேசி
மகத்தான ஞானமெல்லாம் வந்த தென்பான்,
தயங்குவான் மண்ணாலே சார்வு காணான்
சாதகமா யோகத்திற் சார்ந்தே னென்பான்,
தியங்குவான் நோய்வரிற்பூ ரணமேயென்பான்
செகசால திரோதாயி சிரிப்பாள் பார்த்து
முயங்குவான் சமாதிவிட்டே னையோ வென்பான்
மூடமொற்ற ஞானமெல்லா முலகிற் பாரே. 93

பாரப்பா சரீரமது சமாதிக் காக!
பாழான தூலமிது வென்பார் கோடி
நேரப்பா வாதம்வந்தால் ஞானம் என்று
நேராக அலைந்தவர்கள் கோடா கோடி,
ஆரப்பா வுலகத்தில் ஞானி யுண்டோ?
ஆராய்ந்து நான்கண்டே னென்பார் கோடி
ஏரப்பா வுழுதாலேவெள் ளாமை யாகும்?
ஏரில்லா னறுத்தடித்த கதையு மாச்சே. 94

கதையாச்சே யுலகத்தில் ஞானம் வாதங்
கைகண்டாற் சொல்வாரே கல்போல் நெஞ்சே,
அதையாச்சே யிதையாச்சே யென்று சொன்னால்
அவன்கையி லொன்றுமில்லை யறிந்து கொள்ளே
உதையாச்சே அரனுடனே தொழிலே நித்தம்
உதுவான வன்வாதி யுண்மை கேளு,
சுதையாச்சே ஆனாலும் பொங்கி யுள்ளம்
சுடுவான்பார் ரசயோகி ஞானி தானே. 95

தானென்ற வாதியிலே யிருவருண்டு,
சண்டாளா வாதியென்றா லுண்டுடுத்து
வானென்ற ஞானமென்ன வேதை பின்பு
மகத்தான பெண்ணோடே கூடி யாடிக்
கானென்ற ராககே ளிக்கை பார்த்துக்
கண்டபெண்ணைத் தாய்போலக் கருதிச் சென்றே
ஊனென்ற உடம்பெடுத்துப் போக வென்பான்
உலுத்தனுக்குச் செனனமென்ற நரகந் தானே. 96

நரகமென்ற பெண்மேலே யாசை விட்டு
நாதாந்த வேதாந்த சித்தாந் தம்பார்
நரகமென்ன வுலகமெலா மனத்தில் வைத்து
நலமான தேவகிரி யையிலே நின்று
நரகமென்ன சடமுதல்நா மல்ல வென்று
நாட்டினுள்ளே தசதீட்சை கடந்த பின்பு
நரகமென்ற சிவசொத்தை வறுமை தின்று
நாமறியோம் வாதமென்றே யிருப்பார் காணே. 97

இருக்கையிலே சதகோடித் தொழிலைச் செய்வார்,
இத்தனைக்கும் பொருளெதிவன் வறுமைக் கென்பார்,
இருக்கையிலே செயநீர்செந் தூரஞ் சுன்னம்
எடுத்தெடுத்தே யடுக்கிவைப்பார் அநேகங் கோடி,
இருக்கையிலே தொழிலெடுப்பா ரார்க்குங் காட்டார்,
இல்லையென்பா ருண்டென்பா ரனேகம் பேர்கள்,
இருக்கையிலே சதாநித்த மறிவா லூட்டி
இருப்பார்கள் மவுனமுத்த வாதி தானே. 98

வாதியென்றா லவன்வாதி மவுன வாதி
மகத்தான பிரபஞ்சத் திருந்தா லென்ன
வாதியென்றால் ரசவாதி ஞான வாதி
வாங்காமற் சமாதியிலே யிருந்த வாதி
வாதியென்றால் நிசவாதி நிர்மல வாதி
வாய்திறக்க அண்டத்தே வாழ்ந்த வாதி
வாதியென்றா லவரிடத்தே சித்தர் செல்வார்
மயக்குகின்ற செனனமில்லை முத்தி தானே. 99

முத்தியிந்த வாதிக்கு வருகு மென்று
மூச்சுமுதற் சிவன்சொன்னா ரென்று சொல்லிப்
பத்தியிந்தச் சிவசொத்தைப் பெண்ணுக் கீந்து
பாழான விடயமெல்லாம் பண்ணிப் பண்ணி
அத்தியென்ற பஞ்சகத்தைப் பண்ணிப் பாவி
ஆங்காரத் தால்திரிந்தும் வேதை போட்டு
மற்றுநின்றே அலைந்தவர்க்கு நரக மெய்தி
மாளுவார் கோடிசென்ம மருளு வாரே. 100

மருளாம விருக்கவல்லோ வாதஞ் சொன்னார்?
மாண்டிறந்து மாண்டிறந்து பிறக்கை நன்றோ?
வெருளாமல் மனம்பிடித்த வாதி யானால்
வெகுசுளுக்கே யேறுதற்கு ஞான வீதி
அருளாமோ பொருளாமோ வென்றே யெண்ணி
அலையாமல் நின்றவனே ஆதி யோகி
இருளாமோ வெளியாமோ வென்றே யெண்ணி
ஏகவெளி சுத்தவிரு ளாகிப் போமே. 101

ஆகவப்பா விருபத்தோ டஞ்சு நூறும்
அறைத்திட்டேன் வாதத்தை யறிந்து கொள்ளு
ஆகவப்பா இதற்குள்ளே ஞானம் நூறு
அப்புறத்தே சொன்னதொரு ஞானம் நூறு
ஆகவப்பா இருபத்தோ டெழுநூ றுந்தான்
அறிந்தமட்டும் சொல்லிவந்தேன் வல்லோருண்டோ
ஆகவப்பா பார்த்தேயிக பரமுஞ் சித்தி
ஆதியென்ற குருவருளால் சொன்ன முற்றே. 102.

பின் ஞானம்-100

=====

எண்சீர் விருத்தம்

கைலாயப் பரம்பரத்தி லென்னை யாண்ட
　　கடவுளெனுந் தெட்சணா மூர்த்தி பாதங்
கைலாயத் தெனையீன்ற ஆயி பாதங்
　　கருணையுடன் போற்றிநித்தம் ஞானம் சொல்வேன்,
கைலாய நிர்க்குணநிர் மலமே தேவர்
　　காட்டுகின்றீர் கேசரிசின் மயமாய்க் கையில்
கைலாய பரம்பரையாய் வந்த பேர்க்குக்
　　கடைப்பிள்ளை ஞானத்தைப் பாடு வேனே. 1

பாடுகின்றேன் சரியையென்ன? தேவி தீட்சை,
　　பரிவாகக் கிரியையென்ன? தேவி பூசை,
பாடுகிறேன் யோகமென்ன சற்று அமுதம்,
　　பாங்கான ஞானமென்ன? மௌனத் தந்தம்,
பாடுகிறேன் திடத்திரனா யீதோ கீதம்,
　　பாங்கான அஞ்சலிதான் மனமாந் தேகம்
பாடுகிறேன் பரன்முனிவ னுக்கே யென்றால்
　　பரிவானால் ஞானவித்தை பலிக்குந் தானே. 2

தானென்ற ஞானத்தின் பூமி கேளு,
　　சாதகமா யோகமென்ற அபர வீடு,
வானென்ற பூமியிலே வித்தை கேளு,
　　அறிவிற்கு மறிவான வுகார விந்து,
வேனென்ற வெளியெல்லாம் படைத்து நின்று,
　　வேதாந்த அண்டமென்ற மகார மாச்சு,
கோனென்ற நாதமங்கே குமுறியாடும்,
　　கூப்பிட்டாற் கேளாது கண்ணும் போச்சு. 3

போச்சப்பா தத்துவங்க ளனித்தியப் பட்டுப்
புலன்கெட்டு நலங்கெட்டுப் பொறியுங் கெட்டே
ஆச்சப்பா மனவரையில் மயங்கி நின்றே
ஆடுவதோர் படம்போல அசைந்து தள்ளு,
நீச்சப்பா கடநீச்சுத் திரோதாயி வெள்ளம்
நிலையேது கரையேது தவணையேது?
மூச்சப்பா அடங்குமுன்னே மாயை வந்து
முற்றிமுதிர்ந் தறிவுதள்ளு மோசங் காணே. 4

காணப்பா மனவரையா மாறுக் குள்ளே
கடைத்தேறப் போகாது கலக்க மெத்த
ஊணப்பா வென்றுசொன்னால் மனமூ ணாதே
உற்றுமெள்ளப் பிடித்தாலும் மாயை கட்டும்,
வீணப்பா வுலகத்தோர் ஞான மெல்லாம்,
வேதாந்த சித்தாந்த மென்பார் கோடி,
தோணப்பா ஞானமென்ன கண்டிப் பில்லைச்
சுடர்கோடி யொளிபோலத் தோன்றுந் தானே. 5

தானென்ற நிர்மலமா மனத்தின் வீதி
தாண்டரிது தாண்டினா லறிவு போற்றும்
கானென்ற மனத்தின்சா தகத்தைக் கேளு,
கற்பமுண்ண வத்துண்ணால் வாசி தேறும்
பானென்ற பாணத்தின் பாதை நில்லு
பகலாலுங் கேசரத்தில் மனந்தா னெட்டும்
வானென்ற வெட்டவெளி வடிவு காணும்
மாச்சல்மெத்த மாச்சல்மெத்த மருவி கூடே. 6

கூடுவது நிமைக்குமுன்னே குளிகைகூட்டுங்
கூப்பிட்டால் பூரணந்தான் கூடப் பேசும்,
ஆடுவது மனவரையில் மாயம் போக்கும்
அருவிலேசொக்கிநின்று ஆட்டு விக்கும்
நாடுவது பூரணத்தி லேற்றிக் காட்டும்
நலமான சாரணைாற் கெவுனஞ் சூதம்
தேடுவது சித்தருக்குக் குளிகை கெட்டுச்
செகத்தோர்க்கு வாதமென்ற தேட் டுத் தானே. 7

தேட்டான வரைகடந்து மனமுந் தாண்டித்
தெளிவான் அறிவினுடை வரையுந் தாண்டி
நீட்டான பூரணத்தின் வரைகா ணென்று
நேரான மூன்றுவரை யேறிச் சொக்கிப்
பூட்டான பூட்டிறங்கி விட்டேன் மைந்தா!
புகழான வெறுவெளியி லேறப் போகா
ஆட்டான கைலாயப் பரம்பரை வந்த
ஆச்சரிய மூலகுரு வாக்குங் கேளே. 8

கேளப்பா மூலர்க்குகா லாங்கி பிள்ளை,
கெடியான காலாங்கி மைந்தர் போகர்,
நீளப்பா போகர்பிள்ளை கொங்கணர் தான்,
நேராக நான்குமுறை பேரனாகித்
தாளப்பா மேருவிலே தவசு பண்ணிச்
சாதகமாய்க் கைலாய வர்க்க மானார்,
ஆளப்பா பிள்ளையென்றா லவரே பிள்ளை,
ஆச்சரிய மின்னமுண்டு சொல்லு வேனே. 9

சொல்லுகிறேன் சிங்கென்று முன்னே யூன்றிச்
சோதிகண்ட பின்பதிலே மனத்தை யூன்றிச்
சொல்லுகிறேன் அங்கென்று பின்னே யூன்றிச்
சோதியிலே அக்கரங்கள் தலமுங் கண்டு
சொல்லுகிறேன் பின்பல்லோ மவுன முன்னித்
தொடர்ந்தேறித் தலமெல்லாம் பார்த்துக் கண்டு
சொல்லுகிறேன் புருவமை யத்திற் கூடித்
துரியமென்ற அறிவினுள்ளே சொக்கி னாரே. 10

சொக்கியல்லோ அறிவைவிட்டே அகண்ட மேறித்
துயரறவே சமாதியுள்ளே கற்ப முண்டு
சொக்கியல்லோ மூன்றுவரை சடத்தோ டொக்கச்
சுருபவரை காணவென்று துணிந்து பொங்கிச்
சொக்கியல்லோ ஏறுதற்கிவ் விதமா மென்று
சோதித்துக் குளிகையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துச்
சொக்கியல்லோ ஏற்றிவைக்குஞ் சுருபமணி யொன்று
சூட்சமாய் மூலருடை நூல்பார்த் தாரே. 11

பார்த்தறிந்தா ரிந்தமணி வாத மென்று
பரிவான கயிலாய தெட்சணா மூர்த்தி
சேர்த்தறிந்த தம்முடைய வர்க்க மான
சீடரிலே திருமூலர் சண்டி கேசர்
மாத்தறிஞ்ச சனகாதி நால்வ ரோடு
மருவிநின்ற வியாக்ரபதஞ் சலியி னோடு
போக்கறிந்த வடியெனொடொன் பதுபேர் பிள்ளை
புகழான பூரணத்தி லெழும்பென் றாரே. 12

எழும்பையிலே நிர்மலம்போற் சடமோ காணா
தேனென்றாற் பூரணந்தா னெதுக்குப் பேசும்
எழும்பையிலே குளிகைமுதற் காட்டிற் பத்தே
ஏற்றியதோர் தீபத்தின் சுடர்போற் காணும்
எழும்பையிலே தேகமில்லை கோடா கோடி
எடுத்தசடஞ் சூட்சமமா யிருந்த தென்றால்
எழும்பையிலே மேலெழும்பி மௌன முற்றும்
இருந்துரைத்த சமாதியுடைப் பலந்தான் காணே. 13

காணப்பா சொரூபமென்ற கலிதா னொன்று
கையடங்கா தட்டமாசித்தி யொன்று
பூணப்பா கைகொடுசின் மயமாந் தேவர்
பொருளோடே அருளான போக்குக் காட்டித்
தோணப்பா தோன்றிநிற்கும் சும்மா சும்மா
சுபமாக இசைந்ததிலே சொக்கு மென்பார்
வீணப்பா மற்றதென்சின் மயத்தைக் காட்டி
வேதாந்த மூலத்தை விளம்பென் றாரே. 14

விளம்பினார் சனகாதி வேதங் கோடி,
விதைத்தாரே மவுனத்தைச் சண்டி கேசர்
விளம்பினார் பதஞ்சலியு மனந்தங் கோடி
விரித்தல்லோ திருமூல ரனேகஞ் சொன்னார்
விளம்பினார் வாவ்வாதா மென்று யானும்
விரியாம லிருநூறு ஞானஞ் சொன்னேன்,
விளம்பினார் வெகுவாக என்னூல் கொஞ்சம்
வேதாந்த மிருநூறும் விளைந்து காணே. 15

காணப்பா மும்மணிகை லாய வர்க்கம்
கழியாமற் பிள்ளைகட்கே மற்றோர்க் கில்லை
தோணப்பா இவைமூன்றுஞ் சித்தர் சொல்லார்
சொற்பெரிய பூரணமே சொல்ல வேணும்,
வீணப்பா ஆராலுஞ் சொல்லக் கூடா
வேதாந்த அந்தத்தில் வெளியிற் கூட்டும்
ஆணப்பா அறுபத்துநால் மரபுக் குள்ளே
ஆருமே யில்லையிதை அறியார் காணே. 16

அறியாத குளிகையுடன் சாரணையிற் குத்து
அதன்பெருமை காணக்கொங் கணரைக் கேளு,
அறியாத அண்டமுதற் புவனம் பார்த்து
அருவியதோர் பதம்பார்த்துத் திரிந்தே ஆடிக்
குறியாகக் கற்பமெல்லா மேறிப் பார்த்துக்
கூறாத பூரணத்தைக் காண்பே னென்று
நெறியாக மனமுரைக்கக் குளிகை கட்டி
நேராக மனவரையி லேறி னாரே. 17

ஏறினா ரறுவரையி னியல்புங் கண்டே
இதமாக அறிவுடைய வரையிற் சென்று
தேறினார் மனமுரைத்தார் கண்டத் தேறச்
சேர்ந்தேறச் சேர்ந்தேறி வரையிற் றாண்டிக்
கூறினா ரிவ்வளவு மொன்றோ வென்றார்
கூசாமல் மருவரையில் குதிரைப் போட்டார்
மாறினால் சென்றுமணம் பிடித்துச் சென்றார்
வரைமூன்றுங் கடக்கவொரு கற்ப மாச்சே. 18

ஆச்சப்பா நாள்தரையி லேறும் போது
அரகரா வெழுகோடி யிடிபோல் நாதம்
மூச்சப்பா வோடாது முன்பின் றோணா
முதிர்ந்தமன மாயையினால் பின்னுஞ் சென்றார்
கூச்சப்பா ஐவரையிற் போக்கி நின்று
குருகுரென மொழிந்ததிலே மனமுந் தேறிப்
போச்சப்பா சடமொன்று நிராசை யாகிப்
புக்கினார் அறுவரையிற் புக்கி னாரே. 19

புக்கியல்லோ சுழல்காற்றின் துரும்பு போலே
புலம்பினார் மூலருடைப் பேரன் பேரன்
மக்கியல்லோ மனம்போச்சுக் குளிகை போச்சு,
மறவாத மௌனமுன்னே மாண்டு போச்சு,
ஒக்கியல்லோ சிலம்பொலிதா னுள்ளே வாங்கி
ஓகோகோ குளிகையது கீழே வாங்கு
சொக்கியல்லோ யென்செய்வே னென்றே யேங்கித்
துரியத்தை விட்டுமெள்ளக் கீழ்க்கொண்டாரே. 20

கீழ்க்கொண்டார் கீழ்க்கொண்ட கெடியாஞ், சித்தர்
கேசரத்தை விட்டுமெள்ள அறிவில் நின்று
நாட்கொண்ட பாடெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு
நான்பிழைத்தே னான்பிழைத்தே னென்றுசொல்லி
ஆட்கொண்ட என்குருபூ ரணத்தில் நின்றீர்
ஆச்சரிய மெனையீன்று மிவரை யையா!
வேட்கொண்டா யென்றவத்தை யீந்த னையா
வெறுவெளியாஞ் சிலம்பொலியை மேவென் றாரே. 21

மேவென்று சொல்லுமுன்மேற் கண்டபோகர்
வேதாந்த சிரோமணியைப் பெறுதி மைந்தா!
கோனென்ற குருவுக்கும் அவரே சீடர்
கோடிலட்சத் தொருசீட ருண்டோ காணேன்,
பானென்ற வேதாந்தஞ் சித்தாந் தம்பார்
பறக்கிறதோர் குளிகைமுதல் வாதம் பார்த்துத்
தேனென்ற கைலாய வர்க்கமாகிச்
சித்தருக்குச் சித்தராய் ரிஷியா னாரே. 22

ரிஷியென்ன சிலம்பொலியைக் கண்டா ருண்டோ
நேராக வதற்குள்ளே சேர்ந்தா ருண்டோ
ரிஷியென்ன ரச்வித்தை யறிந்தா ருண்டோ
நிமிடத்தில் கவனமுற்றுத் திரிந்தா ருண்டோ
ரிஷியென்ன அண்டமுதற் புவனந் தாண்டி
நின்றநிறை யாய்க்கண்டு வந்தா ருண்டோ
ரிஷியென்ன மவுனமுற்றுச் சமாதிக் குள்ளே
நின்றதனால் திகைமையாய் நினைவாய்க் காணே. 23

காணப்பா ரிஷியாட்டுஞ் சித்த ராட்டுங்
　　காரணமாய் மவுனத்தே நின்றோ ராட்டும்
பூணப்பா பூரணத்தே நின்றோ ராட்டும்
　　பொன்னாக மரமுதலாய்ப் புகழ்ந்தோ ராட்டும்
ஓணப்பா வாசியுடைக் குதிரை யாட்டும்
　　ஒன்றுமற்றுத் தன்மயமாய் நின்றோ ராட்டும்
தோணப்பா யிவையெலாங்கொங் கணர்க்கே யல்லால்
　　சூழுலகிற் சித்தருண்டோ சொல்வீர் நீரே. 24

சொல்லிடமாய் ஞானமுண்டோ குளிகை யுண்டோ?
　　சூட்சித்த கற்பமுண்டோ வாசி யுண்டோ?
மல்சுட்ட வாதமுண்டோ சுன்னமுண்டோ?
　　மகத்தான சித்தியுண்டோ செயநீருண்டோ?
வெல்லிடீர் விடமுண்டோ சாரணை யுண்டோ?
　　வெவ்வேறே கூட்டுகிற குடோரி யுண்டோ?
அல்லிடீர் வேதைக்கு வணந்தா னுண்டோ?
　　அப்பனே பதினேழு மமைத்திட் டாரே. 25

அமைத்தவர்முக் காண்டம்பா டியதோ ரங்கம்
　　வந்தித்த பிள்ளைக்கு மறிவு தோன்றும்
அமைத்தவர் பாடினபொற் கம்பி போல
　　அறிவுகெட்ட மிலேச்சருக்கும் வாதசித்து
அமைத்தவர் கருவெட்ட வெளியதாக
　　அங்கங்கள் மறையாமற் சொன்னார் சொன்னார்
அமைத்தவர் பாட்டுக்குநம் முடைய நூல்தான்
　　அருகாக மறைப்பென்றே அறைந்திட் டாரே. 26

அறைந்திட்டா ரைந்நூறு பிள்ளை வேண்டி
　　அப்பப்பால் வெகுதெளிவு சாத்திரந்தான்
நிறைந்திட்ட ஆரணம்போல் வெளியதாக
　　நீங்காமற் றுறந்துவிட்டா ரருளொடு பொருளும்
குறைந்திட்ட புத்தியில்நிட் களமாம் புத்தி
　　கூறாத பொருளையெல்லாங் கூறி விட்டார்
வறைந்திட்ட மவுனமெல்லாம் வெளிய தாக
　　வாய்திறக்கா வித்தையெல்லாம் விளக்கி னாரே. 27

விளங்கியதோர் கொங்கணரால் மூல வர்க்க
மகத்துவந்தா னுண்டாச்சு மக்காள் மக்காள்!
விளங்கியதோர் கீர்த்தியுண்டோ வுங்க ளாலே
வெட்டவெளிக் கப்புறத்தே செல்ல மாட்டீர்
முளங்கியதோர் குளிகையென்ன காய சித்தி
மூச்சுற்ற விடத்திலே நோக்க மென்ன
பிளங்கியதோர் சித்தருட வர்க்க மென்ன
பேய்மக்கள் மூவைந்து பேரிற் றானே. 28

தானென்று சொன்னதென்ன என்னைப் பெற்ற
சச்சிதா னந்தவெள்ளத் தயவுள் ளாரே
கோனென்ற முக்குளிகை நமக்குண் டையா
கொடியதொரு மவுனவித்தை நமக்குண் டையா
பானென்ற வாசிவித்தை நமக் குண்டையா
பாங்கான காயசித்தி நமக் குண்டையா
வானென்ற வெட்டவெளி யேறி யாடி
வருகிறேன் விடைகொடுத்து வாழ்த்தி டீரே. 29

வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினால் பூரணந் தான்
வரைகடந்தே ஆறுவரை யேறு வாயோ?
வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினால் நகரத் துள்ளே
மயங்காமற் செல்லுவையோ மைந்தா சொல்லு
வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினா லிடியிற் குள்ளே
மயங்காமல் றியங்காமல் மருவு வாயோ?
வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினா லென்ன முன்னால்
வாய்ப்பேச்சோ வரைநடக்கும் மார்க்கந் தானே? 30

மார்க்கமென்ன எனையீன்றகை லாய மூர்த்தி!
மகத்தான சமாதியுள்ளே கற்பம் வாழ்ந்தேன்
சோர்க்கமென்ன சிவாலயங்கள் பலியேற் றுண்டேன்
சிவமேது நீரன்றி வேறு காணேன்
ஆர்க்கமென்ன குளிகையிட்டுச் சென்று போறேன்
அங்கங்கே மனந்தேறிப் போறேன் போறேன்
தீர்க்கமென்ன சொக்கினாற் சொக்கிப் போறேன்
திரும்பினால் சடத்தோடே திரும்பு வேனே. 31

திரும்புவையோ என்மகனே திடந்தா னுண்டோ
சிறுபிள்ளை புத்தியல்லோ செப்பு றாய்நீ
வளர்பிறையோ தேய்பிறையோ ரவியி னுள்ளே
வருவதுபோ லல்லவது மாட்டி வாங்கும்
பரும்பிறையோ யோகமது பிறவி கோடி
பாங்கான வொளிக்குள்ளே கண்ணோ கூசும்
அரும்பிறையோ மனந்தளும்பு மேவொட்டாதே
அரகரா என்மகனே யறிவாய் நீயே. 32

அறியாத வரைபார்க்க நான்தா னேறி
அய்யனே மூன்றுவரைக் குள்ளே சிக்கி
நெறியாக நால்வரையி லேறொட் டாமல்
நிமிடத்தி லறிவினிலே வந்து நின்றே
மறிவானம் படைத்தகொங் கணரேசித்தர்
மற்றோரை யான்காணேன் மைந்தா சொல்லு
பொறியான வழியடக்கிச் சூட்ச மாகிப்
போனவரார் போகருடைப் பிள்ளை தானே. 33

பிள்ளையென்றா லவரல்லோ போக ருக்குப்
புகழான ரிஷிகளெல்லாஞ் சித்த ரென்பார்
தள்ளையென்றா லவர்தாமூ லரிடம் போன
சச்சிதா னந்தவின்ப மான பிள்ளை
கொள்ளையென்றா லவர்கொள்ளை ஞான வீதி
கொடிதான சிலம்பொலியைக் கேட்டு மீண்டார்
வில்லையென்று வந்ததனால் கீர்த்தி யாச்சு
வேதாந்த அந்தமெல்லாம் வெளியாய்ப் போச்சே. 34

போச்சென்று சொல்வதென்ன போய்வா னையா
புத்திசொன்ன புத்தியெல்லாம் போட்டிட் டாயோ?
வாச்சென்று நின்வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை
வந்தாலென்ன கெட்டாலென்ன மகத்வ முண்டோ?
கோச்சென்ற நாவமென்ன விடிந்தா லென்ன
கோடிரவி காந்தியென்ன பயமுண் டாமோ?
ஓச்சென்ற சிலம்பொலியைக் கண்டு வாரேன்
ஒருமனமாய்ப் பூரணத்தி லுன்னி டீரே. 35

உன்னிடீர் அண்டமுதற் புவனந் தாண்டி
ஒருநொடிக்குட் பதந்தாண்டி முப்பாழ் தாண்டி
மன்னுதிரு வருள்மனையைக் கண்டு போற்றி
மருவியதோர் பூரணத்திற் சென்றே யேறிப்
பன்னிடுவீர் தினந்தோறும் பழக்க மையா
பாயுடனே யதுகடந்து வரைக ளாறும்
தன்னிடுவீர் அடியேனும தருளாற் போறேன்
தயாநிதியே கடாட்சித்தே அனுப்பு வீரே. 36

அனுப்புவது பிறகுனையான் சென்று வாரேன்
அவ்வளவுங் குகைக்குள்நீ பட்ட மாய்நில்
தனுப்பிறந்த தளிபோலச் சென்று தாண்டிச்
சாதகமாய்ச் சொரூபமணி மூன்றுங் காட்டிக்
கணுப்பிறந்த கமலியது பூண்டுங் காட்டிக்
காட்டிலே யட்டமாசித் தியினால் காட்டி
உணுப்பிறந்தோர் தாண்டிலொரு வரையி லேறி
உற்றுமறு வரையதனி லோடினேனே. 37

ஓடினேன் மூவரையி லிடியோ கோடி
ஓகோகோ ரவிகோடி வன்னி கோடி
வாடினேன் மனமிளைத்தேன் மயக்க மானேன்
வாயிலிட்ட குளிகைசென்றே யேறிப் போறேன்
நாடினேன் கற்பமொன்று மூவரையிற் றாண்டி
நலமாக நாலுவரைக் குள்ளே சென்றேன்
ஆடினே னாடினே னறிவு கெட்டேன்
அரகரா மோசமென்றே யிறங்கி னேனே. 38

இறங்கினே னால்வரைக்கப் புறமே போக
என்னாலே முடியாதே யேதோ அஞ்சில்
இறங்கினே னென்மக்கா ளும்மா லாமோ
ஏதுசொன்னாய் பேய்ப்பிள்ளா யென்னபேச்சு
இறங்கினே னிந்நாள்பின் னையார் சொல்லார்
ஏகவெளி தீக்காடு இடியோ கோடி
இறங்கினே னென்னாலே முடிவு காணேன்
ஏறினார் கொங்கணர்தா மேறி னாரே. 39

கொங்கணர் மகத்துவம்

ஏறியதோர் கொங்கண்ரைப் போலே யில்லை
ஏகவெளி தீக்காட்டெப் படியோ போனார்
மாறியதோர் மனம்பிடித்தார் யோக மானார்
மாளுவது நிசமென்று வாய்மை பூண்டார்
கூறியதோ ரறுவரையைக் கண்டு முட்டக்
குமுறியதோர் சிலம்பொலியைக் கேட்டு மீண்டார்
ஆறியதோர் மனங்கண்டா ரவரே சித்தர்
ஆச்சரியங் கொங்கணர்போ லார்காணேனே. 40

காணரிது காணரிது கோடா கோடி
கண்டுநான் பாபருடச் சித்தர்க் குள்ளே
பூணரிது பூணரிது அகண்ட வீதி
புக்கல்லோ சிலம்பொலியைக் கேட்க மாட்டார்
ஊணரிது ஊணரிது வெளியிற் பார்த்து
ஓடுவரோ வென்றீர்கள் மக்காள் நீங்கள்
தோணரிது தோணரிதாய் நின்ற ஞானம்
சீடருக்குள் ளோடுறது துரியந் தானே. 41

சாங்கத்தார்

தானென்ற பூரணத்தைச் சாங்கத் தோர்கள்
சகமெல்லாம் நிர்க்குணமாய் நின்றதென்பார்
வானென்ற வெளியென்பா ரில்லை யென்பார்
வாய்பேசார் சொன்னக்காற் போமோ சொல்லு
கோனென்ற குருவருளால் சமாதி கூட்டிக்
குவிந்துநின்று மவுனத்தின் நிலையைப் பற்றி
ஊனென்ற வுடம்பைவிட்டே அறிவாய் நின்று
உலாவுறதே சாங்கமென்றே யுரைத்திட் டாரே. 42

உரைத்திட்ட காரமென்ற பிருதிவி போக்கு
ஓடுகிற வாசியினால் யோகம் பார்த்து
மறைத்திட்ட மவுனத்துடன் மவுன மூட்டி
மருவியந்த வறிவோடே வாச மாகி
நிறைத்திட்ட அகண்டத்திற் சென்றே ஆடி
நேரான அண்டமுதற் புவனம் பார்த்து
முறைத்திட்டந் தப்பாமற் சமாதி நின்றால்
முழுயோகி முழுஞானி மூட்சா வாயே. 43

ஆமப்பா விதற்குமுன்னப் பியாச மார்க்கம்
அறைகுவே னட்டாங்கம் நன்றாய்க் கேளு,
ஓமப்பா வகையாக விரித்துச் சொல்வேன்
உத்தமனே சாட்சிநித் திரையைப் போக்கு
தாமப்பா சதாநித்தம் தார கத்தே
சார்ந்துநின்ற கேச நிலை சதாநித் தம்பார்
சோமப்பால் சுழித்தோடுங் கேசரியைக் கண்டால்
சொல்லாத முத்திரையைச் சொல்லு வேனே. 44

சொல்லுகிறேன் ரவிமதியும் வன்னி கூடிச்
சொலித்துநின்ற விடமல்லோ கேசரிதா னப்பா
சொல்லுகிறே னதைப்பார் மனஞ் செயநீராகுஞ்
சுத்தவெளி யடியோடே தாக்கி யேத்தும்
சொல்லுகிறேன் மனம்புத்தி சித்த மென்பார்
தொடர்ந்துநின்ற குருபதத்தைச் சூட்டிக் கேளு
சொல்லுகிறே னறிந்தமட்டும் புருவ மையம்
சூட்சந்தொட் டேறியபட்டாங் கத்துறை கேளே. 45

கேளப்பா ஏமத்தைச் சொல்வே நானுங்
கெடியான நேமமுட னாசங் கொண்டு
வாளப்பா.பிராணாயம் பிரத்யா காரம்
மகத்தான தியானமொடு தாரணைகேளு
தாளப்பா சமாதியுடை நிட்டை பங்கம்
தனித்தனியே சொல்லுகிறேன் நன்றாய்ப்பாரு
வேளப்பா ஏமமென்ற பத்துஞ் சொல்வேன்
வேதாந்த பொறியறிந்தோர் பெரியோர் தாமே. 46

பெரியோர்கள் ரண்டமென்ற ஆன்மா நோக்கிப்
பேரான பரிச்சின்ன மனமு மாகி
அறியோர்கள் சாதியென்ற ஆச்சிரம் விட்டே
ஆசையென்ற விகற்பமெல்லா மடித்துத் தள்ளிப்
பரியோங்க ளிங்கிசையை நீக்கிப் போட்டுப்
பராபரத்தை நோக்குவதங் கிசம தாகும்
சரியோரா வதுஞ்சகல மதத்தி னாலுந்
தனித்தனியே கண்டிக்கப் படாதென் பாரே. 47

என்பார்க ளிங்கிசையா யிருக்கு மாண்பர்
எங்கெங்கும் நிறைந்திருந்த சுரூபமூர்த்தி
அன்பார்க ளிதுவல்லோ சத்தியந் தான்
ஆர்திக ஆன்மசரீ ராதி சுபாவம்
வன்பார்க ளபகரிப்பை விட்டு விட்டு
மனமுரைத்தா லூரதிக மென்று பேரு
தன்பார்கள் பிறசரீ ராதி சுபாவந்
தானென்ற தற்குலலட் சணந்தான் பாரே. 48

பாரப்பா பிரமமது சுபாவ மாகப்
பரவியது நிரந்தரமுஞ் சரித்தா லன்று
நேரப்பா பிரமசரிய மிதுவாங் காண்டாய்
நிரந்தரமுந் தயவினுட நினைவு கேளு
தாரப்பா சரீரத்தில் வருத்தம் நீங்கிச்
சகலசனம் நம்மைப்போ லென்றே யெண்ணி
ஆரப்பா சுபானுபவ போதஞ் செய்வார்
அவரல்லோ தயவுடையோ ரறிந்து காணே. 49

காணப்பா வேதாந்த சாத்திரம் செம்மை
கறைகற்ற சமயம்பொய் யென்று தள்ளி
ஆணப்பா திடப்பட்டாட் சேப மென்பார்
வீட்சணமுஞ் சீதளமுஞ் சுகதுக் கத்தால்
வீணப்பா மானாபி மானம் வந்து
வெறும்வெளிபோற் சொப்பனமா மென்று தள்ளித்
தோணப்பா தாங்காம லகண்டத் துள்ளே
சொக்குவது சமயமென்று சொல்ல லாமே. 50

சொல்லலாம் வேதாந்தத் துள்ளே முத்தி
தொடுகுறியாஞ் சாத்திரத்தின் முத்தி யில்லை
வெல்லலா மதனாலே சொன்ன வெல்லாம்
வேறில்லை நாமதுதான் எனவே முத்தி
அல்லெலாஞ் சொப்பனம்போ லவத்தை யாண்டு
அகிலபிர பஞ்சமெல்லா மடுத்துமூழ்கி
நில்லலா மற்புதமாய் நிற்பிட மற்று
நிர்மலமாய் நிற்கிற பூரணந்தா னென்னே. 51

தானென்ற பூரணந்தான் நாமென் றெண்ணிச்
சதாநித்தம் மறவாம லிருந்தா னாகில்
வானென்ற கலிதகரி யாச்சு தாச்சு
மருவியதோர் சாத்திரத்தி னாலே யப்பா
கோனென்ற தன்னிடத்தே யொன்று மில்லை
கூடிநின்று போனதில்லை யென்றே யெண்ணி
வேனென்ற நிர்க்குணமும் வேறொன் றில்லை
வேதாந்தசித் தாந்தமென்றார் சௌச மாச்சே. 52

ஆச்சப்பா நேமத்தைச் சொல்லக் கேளு
அறைகுவேன் நன்றாகப் பூரணந்தான்
வாச்சப்பா சத்யமென்ன மித்தை யென்ன
மருவியதோர் நானேதான் என்ற தாரு
வீச்சப்பா நமக்குவந்த பந்த மேது
வேதாந்த சாத்திரத்தால் விளங்கப் பார்த்துக்
கூச்சப்பா திடப்பட்டார் தவசென் பார்கள்
குலாமரிட்ட விடமெல்லாங் குருட்டு நோக்கே. 53

நோக்கப்பா பிரமமதி லோகத் துள்ளே
நுகர்ந்துநின்ற காமியத்தை நரகென் றெண்ணி
வாக்கான வெறுப்பதுசொப் பனம்போ லெண்ணி
மசகமிது வென்றுதள்ளி மனமீ தேறித்
தாக்கான பொருளல்லோ சச்சிதா னந்தம்
தடைபெறவே தானானார் சந்தோஷ மாச்சு
போக்கான வேதாந்தப் பிரம சாரம்
புகட்டுகிற குருச்சொல்பூர ணமென் றெண்ணே. 54

எண்ணியதோர் மூன்றையுந்தா னுண்மை யென்றே
எண்ணியிருக் கிறதாரென் றியம்பு வார்கள்
தண்ணியதோர் குருவுரைத்த வுபதே சத்தைத்
தானறிந்து பூரணமாய் முத்த னாகிப்
பண்ணியதோ ரபராதம் குருவுக் கீந்து
பராபரத்தைத் தன்தேகம் போலே யெண்ணி
அண்ணியதோர் சுகமுடனே துக்க மெல்லாம்
ஆர்செய்துத் தனக்குவரம் போலுங் காணே. 55

காணப்பா விப்படியே தீர்த்தி யானால்
கைகடந்த சிவபூசை யென்று சொல்வார்
வீணப்பா சகநூ லென்று தள்ளி
விரைந்துநின்ற விரத்தியெல்லாம் விட்டே யோடி
ஊணப்பா குருபிறகே நிழலைப் போலே
உத்தமனே சச்சிதா னந்த னானாய்
ஆணப்பா தேவிக்குப சரித்து வென்று
அறிகிறதே சிரவணமென் றறிந்து கொள்ளே. 56

அறிந்திந்த வேதநிலை விட்டு நீயும்
அப்பனே வாசனைப்ர பஞ்சந் தாண்டி
மறிந்திந்த புத்ராதி பாசத் தாலே
மாயம்வந்து மூட்டையிலே கலச்சை யாக்கிச்
செறிந்தவதை யடிச்சகவே தாந்தம் பார்த்துச்
சீராக நிற்கிறதே செம்மை யாகும்
நெறிந்துநின்ற வேதாந்தப் பிரமந் தன்னில்
நினைவோடு வருகிறதே யாசை தானே. 57

ஆசையென்றும் மதியென்றும் அதற்கு நாமம்
அப்பனே தான்பிரம மென்றே ஆசான்
நேசையென்ற வுபதேசப் படியே யென்றும்
நேராக வேதாந்தப் பொருளென் றெண்ணிப்
பூசையென்று மற்றதெல்லாந் தள்ளி விட்டால்
உத்தமனே சிவமென்று சொல்லு வார்கள்
காசையென்றே என்னென்ன காரியம் வந்துங்
கைவிட்ட துக்கம் வந்துங் கலங்கி டாரே

கலங்காமல் நாம்பிரம மென்றே யெண்ணிக்
கவடற்று நிரந்தரம்வே தாந்தம் பார்த்தே
மலங்காமல் நிற்கிறதே விரத மப்பா
மகத்தான நேமமென்ற பத்து மாச்சே
இலங்காம லிருபதையு மனுட்டித் தக்கால்
என்மகனே மனந்திடமா யில்லா விட்டால்
துலங்காத சுவரில்சித் திரம்போ லாகும்
கழியதுதா னடிப்படைமூன் றொன்றும் வாறே. 59

வாறாகச் சுகாசனமா யிருந்து கொண்டு
மருவியதோர் மூலத்தில்வங் கென்றுபூரி
கூறாகக் கும்பித்துத் திரையை யேற்றிக்
குறியோடே சிகாரத்தால் ரேசி ரேசி
சாறாக விப்படியங் கென்று கும்பி
சாதகமா யிவைமூன்றுந் தீர்ந்த பின்பே
ஆறாக அகாரமுத லுகாரங் காட்டி
அப்பனே மவுனத்தாற் கும்பித் தேறே. 60

கும்பித்து மௌனந்தான் குவிந்த பின்பு
கொள்கியதோர் மூலத்தை விட்டு நீயும்
தம்பித்துக் கண்டத்தே நின்றே யூது
தாலடங்கி யுரைத்தபின்மேல் மூலம்நின்று
சொம்பித்தே யறிவோடே மௌனம் பூரி
சுகமாகப் பூரணத்தை யதற்குட் கும்பி
தம்பித்து மனத்தொடுரே சகத்தைப் பண்ணு
தலமான பிரமமென்று பிராண னாச்சே. 61

ஆச்சப்பா இதுவல்லோ பிராணாயாமம்?
அறிந்தவனார் சிவயோகி யறியார் மற்றோர்
ஓச்சப்பா பிரபஞ்ச வாசை விட்டே
ஒன்றையுந்தான் மனத்தினுள்ளே சங்கி யாமல்
வாச்சப்பா வந்ததென்ற காரண மாக
மருவியதோர் ஞானமென்ற மார்க்கத் தூடிக்
கூச்சப்பா காவியத்தை நரகென் றெண்ணிக்
கூறான கர்மமெல்லாம் விடுக்க நன்றே.

நன்றாக வேதாந்த சாத்திரத்தால்
நாம்சாட்சி யென்றுநித்த முரைத்து நின்று
பன்றான மற்றவைநாம் அல்ல வென்று
பரவிநின்றே யுலகமெல்லாம் மித்தை யென்று
கன்றாக வுரைப்புநிரந் தரமு நினைவாய்க்
காரணகா ரியங்களெல்லாந் தவிர்த்து போட்டு
ஒன்றான வொருபொருளாய் நின்றா யானால்
உத்தமனே பிரத்தியா கார மாச்சே. 63

ஆச்சப்பா மாயையொடு மாய வின்பம்
அப்பனே சுத்தசை தன்ய மூன்றும்
போச்சப்பா ஆகாயம் போலே யெங்கும்
ஓடியெங்கும் மறைந்திருக்குங் கண்டா லுந்தான்
ஆச்சப்பா அவர்களைத்தான் தீர்த்த மூர்த்தி
யாகநனி தோத்திரமாய்த் தியானம் பண்ண
வீச்சப்பா பிரமமென்ற தியான மாச்சு
விளம்புகிறே னைந்துவகைச் சமாதி தானே. 64

தானென்ற அதிட்டான சைதன் யத்தைத்
தனையளித்து நிலவறையில் தீபம் போல
ஆனென்ற அலைவற்றுத் திடம தாக
அப்பனே அகண்டமது தானாய் நின்று
வேனென்ற தோற்றமற்றே யிருந்தா யானால்
விளங்கியதோர் தத்வலயச் சமாதி யாச்சு
வானென்ற சவ்விகற்பச் சமாதி கேளு
மருவியதோர் தத்வலயச் சமாதிக் குள்ளே. 65

உள்ளாக இருக்கையிலே பேசுஞ் சுற்றம்
உறவாகக் கேட்டாக்காந் தானு வித்தை
தள்ளாகச் சவ்விகற்பச் சமாதி யென்று
தாமுரையார் பெரியோர்கள் கேளு கேளு
வின்ளாகத் திரிசானு வித்தை மார்க்கம்
விரவியந்தச் சமாதியிலே நிற்கும்போது
தள்ளாகத் தன்னையனு சந்தா னித்துத்
தலமான சந்தானத் திரிசான மாச்சே. 66

ஆச்சப்பா இதன்பேர்சவ் விகற்ப மென்பார்
அருளியதோர் நிருவிகற்பச் சமாதி கேளு!
ஓச்சப்பா தத்வலயச் சமாதி முத்தி
உத்தமனே சாத்தனுத்தங் கேம றந்து
ஆச்சப்பா துக்கமுற்று மிருகம் போல
ஆச்சரியஞ் சத்தமெல்லாங் கேளா விட்டால்
கூச்சப்பா சித்தமது சொரூபத் துள்ளே
கொண்டாற்பூ ரணத்தில்நிரு விகற்ப மாமே. 67

ஆமப்பா சமாதிவிட்டுச் சரிக்கும் போதும்
அப்பனே சாத்திரங்கள் பார்க்கும் போதும்
ஓமப்பா காலமென்ற நிறையு மில்லை
உத்தமனே பிரபஞ்ச மில்லை யென்று
சோமப்பா விகாரந்தோற் றும்ப்ர பஞ்சஞ்
சொப்பனம்போல் பாசமென்ற மதிய டக்கில்
ஆமப்பா தீவிரமாம் பிறவி யார்க்கும்
அகத்தான காரணனா மென்றே யெண்ணே. 68

எண்ணியல்லோ மனத்துள்ளே படாதே நீக்கி
ஏக்கமாய் நிருவிகற்ப மாகி நின்றே
அண்ணியல்லோ பிரபஞ்ச விகற்பந் தள்ளி
அனுபோக நிருவிகற்பச் சமாதி யாச்சே
ஒண்ணியல்லோ சொரூபத்தில் லயிச்சு நின்றே
உற்றிருந்த அகண்டவிர்த்தி காற்றில் தீபந்
தண்ணியல்லோ வுப்புண்டாற் போலே மைந்தா!
சாதகமா யுன்னுருவங் கெட்டுப் போச்சே. 69

போச்சதுவுங் கடிகையொன்று தானாய் நின்றாற்
புகழான பெருமைசொல்ல வென்றாற் கூடா
ஆச்சதுவு மவுனமுற்று வாயை மூடி
ஆசையற்றே இருந்தல்லோ அகண்ட வீதி
வாச்சதும்ப்ர பஞ்சத்திற் கண்ட தெல்லாம்
வாலையுட னுரைபோலும் மலைபோற் காணும்
கோச்சதுவுஞ் சிலந்தியுடைய நூலும் போலக்
கூறுமத னங்கம்போற் குறியைக் காணே. 70

குறியான விண்ணுதித்த மேகம் போலுங்
கோதியதோர் சொப்பனப்ர பஞ்சம் போலும்
நெறியான அகண்டம்நம் மிடத்தே மைந்தா!
நேராக வுண்டாகில் இற்றுப் போச்சு
பறியான வெவ்வேறு நாம மாகிப்
பாமுலகு நம்மிடத்தே தோன்றுந் தோன்றும்
மறியாக வழிந்துபோம் நாமே பிரமம்
மற்றொன்று மில்லையென்று மயக்கந் தீரே. 71

மயக்கமற்று நானொருவ னெனக்கு ளெல்லாம்
மற்றொன்று மில்லையென்று தீர னாகித்
தியக்கமற்றெந் நேரமுமுள் ளிட்டுக் கொண்டு
சேர்ந்துவருஞ் சந்தோடந் துக்கந் தள்ளி
முயக்கமற வருட்பெய்து முன்னே வந்து
முன்னின்று விகற்பங்கள் பண்ணி னாலும்
அயக்கமற்று மனதிடமாய்ச் சதமாய்த் தள்ளி
ஆராதி கொண்டகறித் தானாய் நில்லே. 72

நில்லப்பா சஞ்சாரத் தாலத் துள்ளும்
நேராகச் சமாதியிலே யிருக்கும் போதே
அல்லப்பா தொய்தம்வந்தா லாதரவு பண்ணி
அசையாத மலைபோல விருக்க நன்று
சொல்லப்பா கற்பமது கண்டத் தெய்துஞ்
சுட்டிநின்று திடப்படுதல் மெத்த நன்று
வெல்லப்பா வாசனையை விண்டா யானால்
மேவியதோ ராரூடச் சமாதி யாச்சே. 73

மாயை யுத்தி

ஆச்சப்பா மாயையுத்தி சொல்ல வென்றால்
அனேகமுண்டு சூட்சும்மாய்ச் சொல்லக் கேளு
வாச்சப்பா தேசத்திற் பேதா பேதம்
மருவியதோர் கிராமத்தில் கிராம பேதம்
ஓச்சப்பா நிறங்களிலே நிறங்கள் பேதம்
ஓகோகோ சனங்களிலே யனேக பேதம்
வீச்சப்பா புத்திகளிற் பேதா பேதம்
வெகுமோக மாயத்தாற் றோன்றுங் காணே. 74

ஞானவான்

காண்ப்பா வின்னமய மாகி நின்று
கலந்து நின்ற புராணமய கோச மாச்சே!
ஊண்ப்பா விக்யான மயமு மாகி
உத்தமனே மனோமயமாங் கோச மாச்சு
பூண்ப்பா வானந்த மயமு மாகப்
பொங்கிற்றே யஞ்சுதிறை போதத் துக்குத்
தோணப்பா திறையஞ்சு மாயை மாயை
சொல்லுகின்றேன் சூட்சத்தைப் பூட்டிப் பாரே. 75

பூட்டியதோர் விசிட்டனென்றும் விராடனென்றும்
புகழ்பெரிய ஏமகற்பப் போக்கே தென்றும்
நீட்டியதோ ரண்டமென்றும் புவனமென்றும்
நேரான பதங்களென்றும் மாயை யாச்சே
ஆட்டியதோ ராட்டமெல்லாம் மாயை யாட்டே
அறிந்துகொள்ளு முன்மனமே மட்டை மாயை
மூட்டியதோர் மனமும்வந்த வரைக்கே நிற்கும்
மூதண்ட மனங்கடக்க முடியா வாறே. 76

வாறான வுலகத்திற் சுத்த வீரன்
மனத்தோடே போராடி யருவில் மாள்வான்
கூறான ஞானியென்றால் லிங்கம் புக்குக்
குறியான அம்பலத்தில் சேர்வா னப்பா
தாறான வுலகத்தோர் கடுத்த ஞானஞ்
சகத்திரமாங் கோடியிலே யொருவர் சொல்வார்
வீறான சிலபேய்கள் சாங்கம் பேசி
விழுந்திறந்து விழுந்திறந்து திரிவர் தானே. 77

தானென்ற பிரமருமோ ரறிவிற் சென்றார்
சாதகமாய் மாலென்றா லறிவிற் றோன்றும்
கோனென்ற ருத்திரனோ ரருவி லந்தங்
கொள்கின்ற மகேச்சுரனோ சுறிவிற் றோன்றும்
வானென்ற சதாசிவனோ மணியைக் காண்பான்
மகத்தான ஐவருந்தா னாக்கிப் பீடம்
வேனென்ற பஞ்சகர்த்தாள் மட்டுஞ் சென்றால்
வேதாந்தி யெனமட்டுஞ் சொல்வார் பாரே. 78

பாரப்பா சித்தரென்றார் குளிகை போட்டுப்
பகுத்தறிவா ருள்மனையைப் பரிந்து போற்றி
நேரப்பா தம்மொடுபூ ரணத்தி னின்று
நேராக வோடம்போல் நீஞ்சி யாடிச்
சேரப்பா திரும்பிவந்து புகுது வார்கள்
செகத்திலுள்ள சித்தருக்கே அடுத்த வாறு
கூறப்பா பூரணத்தில் நாதந் தாண்டிக்
கொங்கணர்தாம் சிலம்பொலியைக் கூடி னாரே. 79

கூடினார் மூலகுரு பேர னென்று
கோடானு கோடிசித்த ராடிப் பார்த்தார்
ஆடினா ராடினா ரேற மாட்டார்
ஆச்சரியங் கொங்கணர்தா மகண்டில் சித்தர்
ஓடினா ரோடினா ரனேகங் கோடி
ஓங்கிநின்ற காகத்தி லொன்றிப் போட்டுத்
தேடினார் தேடினார் குளிகை தன்னைச்
சித்தருக்குச் சொரூபனிது கிட்டும் வாறே. 80

வாறான சுரூபமணி யாரின் வர்க்கம்
மகத்தான தெட்சணா மூர்த்தி வர்க்கம்
கூறான தொன்றாய்நிட் களங்க மாகிக்
குவிந்துநின்ற பொருளாகிக் கூறொ ணாத
தாரான தற்பதமாய் அதுவு மற்றுச்
சச்சிதா னந்தத்தில் நின்ற ஆசான்
பேரான பிள்ளைகட்கு மணியு மீந்து
பெரும்பாதை மகாரமென்று பேசினாரே. 81

பேசியதுர்க் கந்தமென்ன வென்று கேட்டால்
பெருவிரலே நீயாய்மெய் விரலே போத
மாசியது வற்றக்காற் கவிக்கு முன்னே
மக்களே யிந்தப்பா ரென்று காட்டித்
தேசியது மகாரவித்தை சென்று கூட்டிச்
செப்பாதே மகாரவித்தை குளிந்த ஞானம்
வாசியதுக் கருகாகுங் கண்டு கொள்ளும்
மக்களே சின்முகத்தில் நடுப்பா லாமே. 82

நடுவென்ன வெட்டவெளி யொன்று மில்லை
நானுமில்லை நீயுமில்லை யகண்ட வீதி
கடுவென்ன லகுவென்ன மனஞ்செவ் வானால்
கண்டுகொள்ளு மென்றுசொல்லிக் கரத்திற் காட்டிச்
சுடுவென்ன தாபமென்ற முளையை முந்திச்
சுடுகின்ற துத்தியென்ன மௌனத் தீதான்
விடுவென்ன இந்திரியப் பாம்பை நீயும்
விட்டகன்றே யறிவோடே மேவு மேவே. 83

மேவுமென்கை லாயபரம் பரையா மாணா
வெகுகோடி ரிஷிகளுக்கு முபதே சித்தார்
மேவுமென்று சித்தரிலே யனேகங் கோடி
மேருவிலே யிருந்தார்க்கு முபதே சித்தார்
மேவுமென்றென் னோடுபதி னாறு பேர்க்கு
விளங்கியவர் பதம்பிடிக்க வுபதே சித்தார்
மேவுமென்றே யெழுவருடன் திருமூ லர்க்கு
விளம்பினார் மெய்ஞ்ஞானம் விளம்பி னாரே. 84

விளம்பியநா மெல்லாங்கை லாய வர்க்கம்
மேருவிலே யெடுத்தவுட லெமக்கு மக்காள்
அளம்பினதோர் சனகாதி யையர் விட்டே
அரைக்கணமும் பிரியார்க ளடியை விட்டுத்
தளம்பினதோர் கொடிக்குக்கொழு கொம்பு போலே
சதாநித்தங் காத்திருந்தோ மையா கிட்டக்
கிளம்பினதோர் பந்துபோ லனேகம் பிள்ளை
கெடியிட்டு மாட்டியங்கே கிட்டி னாரே. 85

கிட்டினகை லாயபரம் பரையி னாலே
கேளுமாச் சரியங்கொங் கணர்தாம் சென்று
கிட்டினோ மென்றுசொல்லி யீசா னத்தே
கெடியான ரசமுண்டு சட்டை போக்கிக்
கிட்டினதோ மீசானந் துதித்தோ மென்று
கெட்டியாகத் தவசிருந்து முத்த ராகிக்
கிட்டினோ மென்றுசொல்லித் தட்சிணா மூர்த்தி
கெட்டியான பதம்பிடித்துப் பணிந்திட்ட ாரே. 86

பணிந்திட்ட கொங்கணரைப் பார்த்து நாதன்
பாருலகிற் பிறந்ததனிப் படிதா னானால்
மணிந்திட்ட சடம்போக்கிக் கைலாயத் தேக
மானதுதான் வெகுகடின மதிக மெத்தக்
கனிந்திட்ட கனிவாலே வீரத் தாலே
கலங்காமற் சமாதியுற்றுக் கயிலா யத்தில்
தணிந்திட்ட புத்திகொண் டிங்கே வந்தாய்
சாதகமா யொருவரையுங் கண்டி லேனே. 87

கண்டிலே னாச்சரியங் குமார னேபார்
கலந்தநற் சென்மமிவர் கைலாய மானார்
ஒண்டிலே நாலதுக்கு மகத்வ மென்ன
உற்றசிவ விந்துவிலப் படிதா னாச்சு,
கண்டிலே னிவரைப்போற் சித்தர் காணேன்
காரணமா யிவனுக்குத் தீட்சிப் பேனான்
பண்டிலேன் கொங்கணரே மயங்க வேண்டா
பராபரமாய் வாய்த்ததி மௌனந் தானே. 88

மௌனவித்தை மூலருக்கு முன்னே சொன்னேன்
முருவியவர் காலாங்கிக் கதுவே சொன்னார்
மகத்தான போகருந்தா னுமக்குச் சொன்னார்
மௌனவித்தை யகண்டாதி யறிந்துகொள்ளும்
மற்றொன்று மயக்கமற்று மௌனத் தார்க்கு
மௌனவித்தை யெய்தினாக்கா லவனேஞானி
பற்றொன்றும் வையாதே பலருங் காண
வாய்திறந்து பேசாதே மகாரம் நன்றே. 89

நன்றான மௌனத்திற் கடிகை சேர
நல்வினையுந் தீவினையுந் நாச மாகும்
நன்றான மௌனமென்று நினைக்க முத்தி
நல்லோர்கள் நினைப்பார்கள் மற்றோர் காணார்
நன்றான மௌனமல்லோ ரிஷிகள் சித்தர்
நாலுதிக்குஞ் சொரூபமல்லோ ஞானி யானார்
நன்றான மௌனத்தைக் கண்டார் முன்னே
நலமாகக் கூப்பிடுவது கண்டி லாரே. 90

கண்டிலார் மோனத்தி லனேக சித்தி
காணுமப்பா சொல்லுகிறேன் நான்றாய்க் கேளே
அண்டிலார் மந்திரங்கள் செபிக்கும் போது
அப்பனே மௌனமென்ற தீட்சை கேளு,
ஒண்டியாய் வாய்மூடிப் பேச்சு மற்றே
ஒருசேரச் சமைத்துண்ணு ஒருபோ தப்பா
விண்டிலா தெந்நேரஞ் செபித்தா யானால்
விளங்கியதோ ரேழுலட்ச மந்தரஞ் சித்தே. 91

சித்தாகுஞ் சித்தியுமா மெட்டெட் டாகுந்
திறமாக நின்றவர்க்கு மந்தரஞ் சித்தி
சத்தாகும் வேதமந் திரத்தைப் பாவி
சலசலெனப் பேசிச்சே விப்பார் கோடி
கத்தாதும் நாய்போலே கத்தி யென்ன
காசுக்கு மாகாது சித்தி யில்லை
முத்தான மௌனம்விட்டால் மனம்பா ழாச்சு
மோசமிந்த வேதமெல்லாம் பொய்யென் பாரே. 92

பொய்யென்றே யெண்ணியெண்ணி யுலகங் கெட்டுப்
போச்சதனா லேயுகத்தின் பேத மாச்சு
கையென்று யோகத்தில் மௌன முட்டக்
கடுஞ்சித்தி யறிவுமட்டுங் கலந்து தாக்கு
சையென்ற நிர்தமப்பா ஆறிற் காணுஞ்
சாதகமாய் மேல்மூலந் தாண்டிக் காணும்
மெய்யென்று பிடித்தக்கா லவனே யோகி
விரைந்திதனை யறியாட்டால் விருதா மாடே.. 93

விருதன்றோ வுலகத்தி லாசா னென்று
வேடமிட்டு வேடமிஞ்சி மோடி யேற்றி
விருதன்றோ பணம்பறித்துப் பிழைப்பா ரையோ
வேதாந்த மொன்றுமில்லை சாங்கமென்பார்
விருதன்றோ கெடுத்துவிட்டா ருலகத்தோரை
வேடமென்று மயக்காலே மயங்கிப்போனார்
விருதன்றோ சீடருடைப் பாவமெல்லாம்
விளையாட்டுப் போல்வாங்கி விழுந்திட்டாரே. 94

விழுந்திட்டா ரென்றறிந்து கொங்கணரே நீர்
வெகுபிள்ளை பெற்றீர்முந் நூறு பிள்ளை
நழுந்திட்ட பிள்ளையுண்டோ திறந்தா னுண்டோ
நலமாக வுமைப்போலா னாருமுண்டோ?
அழுந்திட்ட சமாதியுண்டோ தியானமுண்டோ?
ஆகாத பிள்ளையுண்டோ சொல்லுஞ் சொல்லும்
கொழுந்திட்ட தேவரீர் கருணை யாலே
கொஞ்சமறப் பிள்ளையிலே கூடிலேனே. 95

கூடாத நல்லபுத்தி சித்தர் வென்றார்
கொள்கியே வரங்கள் பூமியிலே தட்டி
நீடாகத் தெண்டனிட்டே வழைத்துக் கொண்டு
நிமிடத்திற் குகையினுள்ளே நேர்ந்து போனார்
ஆடானா லதுமாட்டு வன்றே சித்தர்
ஆனந்த போகமுண்ட ஆண்மை யாண்மை
ஓடானா லோட்டுநிர்க் குணத்தின் வீடு
ஒருமனமாய் நின்றுபுத்தி யுரைப்புத் தானே. 96

தானென்ற கொங்கணர்போல் பிள்ளை பெற்றால்
.தங்குமடா குட்டென்கை லாயமூர்த்தி
வானென்ற சுந்தரா னந்தன் விந்து
வரவற்ற பூரணமே தாப மென்னக்
கானென்ற வெளிகடக்க அறிவோம் நாங்கள்
கரையற்ற போகத்தைப் பானஞ் செய்வோம்
கோனென்ற கைலாய பூரணமே தேவர்
கொள்கியதோ ருற்பனமும் லயமுஞ் சொல்லே. 97

சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் மக்காள் நீங்கள்
சுகமாக வாரிதியில் மேக நீர்போல்
அல்லுகிற துவலையைப் போற் பிறப்புண்டாச்சே
அதுவோங்கும் விவரமென்ன சொல்வீ ரையா,
பல்லுகிற சந்திரனாம் நீரை வாங்கு
பாங்கான ரவியங்கே நன்றாய்ப் பாரு
சொல்லுகிற கெற்பத்தில் விந்து வுன்னிச்
சிந்தூளி பரஞ்சத்தாற் சின்ன மாச்சே. 98

ஆச்சப்பா சனனமிந்தப் படியே யாகில்
அடங்கிறதக் கினியும்ரவி மதியுங் கூடி
வாச்சப்பா சந்திரனிற் கலந்து போனால்
மாளுகிற விதமிதுதான் குளிர்ந்து போகும்
நீச்சப்பா சின்னமொடு பாணம் ரண்டும்
நேராக மனோன்மணியைத் தொட்டு மீறாம்
ஓச்சப்பா லக்கமில்லை யெழுவகைத் தோற்றம்
உத்தமனே நாலுவகை யோனி காணே. 99

காணிந்தப் படியெல்லாம் கண்டு கொண்டு
கலங்காம லிருக்காமல் யுகமே கோடி
வானிந்த சாயமட்டே சால மெல்லாம்
மனந்தாண்டி அறிவில்வந்த தெல்லாம் போச்சே
ஆணிந்தப் படிநீங்கள் சமாதி கொண்டே
அரைவிட்டால் குளிகையிட் டோடிப் பாரு
தோணிந்தப் படிசொன்னேன் முன்னைத் தூக்குச்
சுழல்காற்றுத் துரும்பதுபோல் மவுனமாமே. 100

மௌனமென்றீ றெனையாண்ட தட்சிணா மூர்த்தி
மலர்பணிந்தே ஞானமது நூறுஞ் சொன்னேன்
மௌனமென்ற நாதாக்கள் பதத்தைப் போற்றி
வகையோடே நிகண்டாக வாதஞ் சொன்னேன்
மௌனமென்றீர் ஞானம்பொய் யென்று சொல்லி
வாகான செயமண்டி போட்டே நூற்றில்
மௌனமென்ற சமரசத்தான் மக்காள் மக்காள்
வாகான ஞானமுறை முற்றுங் காணே. 101.

திருவள்ளுவர் ஞானம்

=====

காயசித்தி

காயம்வலுத்தது மாய்கைமறைந்தது
கவலைதெளிந்தது சகலமொழிந்தது
நேயனருள் பணிந் தாக்கைவலுத்தது
நீயென் றுநானென்று நேசமொழிந்தது-காயம் 1

கூற்றுவனென்கிற கொடூரமழிந்தது
கோடானகோடி வியாதியிறந்தது
யேற்றியிருந்த இகழ்ச்சிமறந்தது
என்னுள்ளேயீஸ்பரன் தன்னையறிந்தது-காயம் 2

வாசமாய்நித்திரை பாசமறந்தது
வையகத்தோர்கள் வசியம்பிறந்தது
தூஷணையற்றது பூசைநைவேத்தியஞ்
சொல்லுமந்திரசெபஞ் சொக்கியும்போச்சுது-காயம் 3

தத்துவந்தொண்ணூற்றா றும்பிரிந்தது
தாதுகள்நாடி சடமும்வேறாச்சுது
சுத்தசலமென்ற முரிதேனாச்சுது
சுகஞான தீபச்சுழியைக் காணலாச்சுது-காயம் 4

காமப்பா லுண்ட கருத்துமழிந்தது
காமக்குரோ தலோபங் கண்டிதமாச்சுது
வாமப்பால்கொண்டு மதியொளிகண்டு
மகிழ்ச்சியடைந்து வச்சிரதேகமாச்சுது-காயம் 5

மூலத்தினுள்ள முப்பாழும்அழிந்தது
முன்னமேயன்ன மயமும்பிரிந்தது
ஞானத்திலேறவும் வாசிவளரவும்
ஞானசிரோமய கியானவானாண்டையே-காயம் 6

ஓராண்டுக்குள்ளே யுடல்வெவ்வேறாச்சுது
ஓங்காரத்துள்ளே யுயிருறவாச்சுது
நீங்கா தவாசி நிராமயமாச்சுது
நின்னுள்ளேநின்மயம் நேசமதாச்சுது-காயம் 7

பிராணாயவாசியும் பின்னிட்டிழுக்காமல்
பேசுமூலா தாரம் வாசம்பொருந்திட
வீறானவாயுவுந்தச பத்துங்கூடியு
மேவியொருமித்துத் தாவியுமொன்றதாய்-காயம் 8

பத்துமொருமித்துப் பாய்ந்திடுநாடிதான்
நித்தம்வாசியது நேர்பிசகாமலும்
சத்துஞ்சித்தானந்த முத்தியருள் தருஞ்
சித்தியனுக்கிரக சுத்தமதிமலர்-காயம் 9

நித்தம்வாசியூதி நின்றுருசாதியும்
மற்றதுகைப்பு அப்புவஞ்சுன்னமாம்
பெற்றபேரிப்படிப்பேர் பெறுஞானிகள்
உத்தமர்சொல்லு முண்மையி தாண்டையே-காயம் 10

வாசிநிலையா தேன் மாண்டிடுந் தேகமும்
பாசம்வைத்து விசுவாசித்துஊதிடும்
பேசப்பேச வெகுகோடி ரகசியம்
ஈசனருள்படி யனுக்கிரகநிலையினில்-காயம் 11

இந்தவாசியூதி எத்தேசகாலமும்
அந்தப்படி யனுக்கிரகநிலையினில்
சிந்தைவைக்காமலுஞ் செய்கைவிதப்படி
விந்தையதாக விளங்கினாராண்டையே-காயம் 12

கட்டும்வாசியறுகால் பன்னிரண்டினால்
நெட்டிட்டேறாமல் நீஞ்சிடநீஞ்சிட
மட்டுப்படுமிந்த அம்பிகாயோகமுந்
தட்டுப்படுங்கனம் பலசோதியில்-காயம் 13

அட்டியில்லாமலு மாண்டையினிக்கேளும்
ஒட்டிக்கண்டதாரை ஓயாமலூதிடுங்
கெட்டிகெட்டி வச்சிர தேகமதாகிவிடும்
நெட்டிநெட்டியேற நிர்மலசுரூபமே-காயம் 14

நாளுநாளுக்கு வினாடிவினாடிகொண்
டாளுந்தினந்தின மப்படியேறினால்
ஏழுமேழும்பதி னாலுலகங்களும்
சூழுஞ்சூழுஞ் சுகா தீதங்கா ணுமே-காயம் 15

கொங்கண நாயனார்

அருளிச்செய்த

வாலைக்கும்மி

காப்பு
விநாயகர் துதி
பின் முடுகு வெண்பா

கல்விநிறை வாலைப்பெண் காதலியென் றோதுகின்ற
செல்வியின் மேற் கும்மிதனைச் செப்புதற்கே-நல்விசய
நாதனின்சொல் வேதனஞ்சு போதன்மிஞ்சி மானகஞ்சு
பாதம்வஞ்ச நெஞ்சினில்வைப் பாம். 1

கும்மி

சத்தி சடாதரி வாலைப்பெண் ணாமந்த
உத்தமி மேற்கும்மிப் பாட்டுரைக்க
வித்தைக் குதவிய வொற்றைக்கொம் பாம்வாலை
சித்தி விநாயகன் காப்பாமே. 2

சரஸ்வதி துதி

சித்தர்கள் போற்றிய வாலைப்பெண் ணாமந்தச்
சத்தியின் மேற்கும்மிப் பாட்டுரைக்கத்
தத்திமி தோமென ஆடுஞ் சரஸ்வதி
பத்தினி பொற்பதங் காப்பாமே. 3

சிவபெருமான் துதி

எங்கும் நிறைந்தவன் வாலைப்பெண் ணாம்மாலின்
தங்கையின் மேற்கும்மி பாடுதற்குக்
கங்கை யணிசிவ சம்புவாஞ் சற்குரு
பங்கயப் பொற்பதங் காப்பாமே. 4

சுப்பிரமணியர் துதி

ஞானப்பெண் ணாமருள் சோதிப்பெண் ணாமாதி
வாலைப்பெண் மேற்கும்மி பாடுதற்கு
மானைப்பெண் ணாக்கிய வள்ளிக் கிசைந்திடும்
மால்முரு கேசனுங் காப்பாமே. 5

விஷ்ணு துதி

ஆண்டிப்பெண் ணாம்ராச பாண்டிப்பெண் ணாம்வாலை
அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குக்
காண்டீப னாம்பணி பூண்டவன் வைகுந்தம்
ஆண்டவன் பொற்பதங் காப்பாமே. 6

நந்தீசர் துதி

அந்தரி சுந்தரி வாலைப்பெண் ணாமந்த
அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குக்
சிந்தையில் முந்திநல் விந்தையாய் வந்திடும்
நந்தீசர் பொற்பதங் காப்பாமே. 7

நூல்

தில்லையில் முல்லையி லெல்லையு ளாடிய
வல்லவள் வாலைப்பெண் மீதினிலே
சல்லாபக் கும்மித் தமிழ்பா டவரும்
தொல்லை வினைபோக்கும் வாலைப்பெண்ணே! 8

மாதா பிதாகூடா இல்லாம லேவெளி
மண்ணும்விண் ணுமுண்டு பண்ணவென்று
பேதைப்பெண் ணாமுதல் வாலைப்பெண் ணாளென்று
புகுந்தா ளிந்தப் புவியடக்கம். 9

வேதமும் பூதமுண் டானது வும்வெளி
விஞ்ஞான சாத்திர மானதுவும்
நாதமுங் கீதமுண் டானது வும்வழி
நான்சொல்லக் கேளடி வாலைப்பெண்ணே! 10

முந்தச் செகங்களுண் டானது வும்முதல்
தெய்வமுந் தேவருண் டானதுவும்

விந்தையாய் வாலையுண் டானது வும்ஞான
விளக்கம் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 11

அரிக்கு முந்தின தவ்வெழுத்தாம்; பின்னும்
அரிக்குள் நின்றதும் அஞ்செழுத்தாம்
தரிக்கும் முந்தின தஞ்செழுத்தாம் வாசி
பரிக்குள் நின்றது மஞ்செழுத்தாம். 12

ஆதியி லைந்தெழுத் தாயினாள் வாலைப்பெண்
ஐந்தெழுத் துமென்று பேரானால்
நாதியி னூமை யெழுத்திவள் தானல்ல
ஞான வகையிவள் தானானாள். 13

ஊமை யெழுத்தே யுடலாச்சு மற்றும்
ஓமென் றெழுத்தே யுயிராச்சு
ஆமித் தெழுத்தை யறிந்துகொண் டுவிளை
யாடிக் கும்மி யடியுங்கடி. 14

செகம்ப டைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம் பின்னும்
சீவன் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம்
உகமு டிந்தது மஞ்செழுத் தாம்பின்னும்
உற்பன மானது மஞ்செழுத்தாம். 15

சாத்திரம் பார்த்தாலுந் தானுமென்ன வேதந்
தானுமே பார்த்திருந் தாலுமென்ன?
சூத்திரம் பார்த்தல்லோ ஆளவேணு மஞ்சு
சொல்லை யறிந்தல்லோ காணவேணும்? 16

காணாது கிட்டாதே எட்டாதே அஞ்சில்
காரிய மில்லையென் றேநினைத்தால்
காணாதுங் காணலா மஞ்செழுத் தாலதில்
காரிய முண்டு தியானஞ்செய்தால். 17

ஆயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் ளேயறி
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் ளேயிந்த
வாலையு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே. 18

அஞ்செழுத் தானதும் எட் டெழுத் தாம்பின்னும்
ஐம்பத்தோர் அட் சரத் தானாச்சு

நெஞ்செழுத் தாலே நினையா மலந்த
நிசந்தெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 19

ஏய்க்கு தேய்க்கு தஞ்செழுத் துவதை
எட்டிப் பிடித்துக்கொ ளிரண்டெழுத்தை
நோக்கிக்கொள் வாசியை மேலாக வாசி
நிலையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 20

சிதம்பர சக்கரந் தானறி வாரிந்தச்
சீமையி லுள்ள பெரியோர்கள்
சிதம்பர சக்கர மென்றால் அதற்குள்ளே
தெய்வத்தை யல்லோ அறியவேணும்? 21

மனமு மதியு மில்லாவி டில்வழி
மாறுதல் சொல்லியே யென்ன செய்வாள்?
மனமு றுதியும் வைக்கவே ணும்பின்னும்
வாலை கிருபையுண் டாகவேணும். 22

இனிவெ ளியினிற் சொல்லா தேயெழில்
தீமட்டு திந்த வரிவழிக்கே
கனிமொ ழிச்சியீர் வாருங்கடி கொஞ்சங்
கருவைச் சொல்லுவேன் கேளுங்கடி 23

ஊத்தைச் சடலமென் றெண்ணா தேயிதை
உப்பிட்ட பாண்டமென் றெண்ணாதே
பார்த்த பேருக்கே ஊத்தையில் லையிதைப்
பார்த்துக்கொள் உன்ற னுடலுக்குள்ளே. 24

உச்சிக்கு நேராயுண் ணாவுக்கு மேல்நிதம்
வைத்த விளக்கும் எரியுதடி
அச்சுள்ள விளக்கு வாலைய டியவி
யாம் லெரியுது வாலைப்பெண்ணே! 25

எரியு தேஅறு வீட்டினி லேயதில்
எண்ணெயில் லையமிழ் தண்ணீரில்லை
தெரியுது போக வழியுமில் லைபாதை
சிக்குது சிக்குது வாலைப்பெண்ணே! 26

சிலம்பொ லியென்னக் கேட்கும டிமெத்த
சிக்குள்ள பாதை துடுக்கமடி

வலம்புரி யச்சங்க மூது மடிமேலே
வாசியைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 27

வாசிப் பழக்க மறியவே ணுமற்று
மண்டல வீடுகள் சுட்டவேணும்
நாசி வழிக்கொண்டு யோகமும் வாசியும்
நாட்டத்தைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 28

முச்சுட ரான விளக்கினுள் ளேமூல
மண்டல வாசி வழக்கத்திலே
எச்சுட ராகி யந்தச் சுடர்வாலை
இவள்விட வேறில்லை வாலைப்பெண்ணே? 29

சூடாமல் வாலை யிருக்கிற தும்பரி
சுத்த சிவனுக்குள் ளானதனால்
வீடாமல் வாசிப் பழக்கத்தைப் பாருநாம்
மேல்வீடு காணலாம் வாலைப்பெண்ணே! 30

மேல்வீடு கண்டவன் பாணியடி விண்ணில்
விளக்கில் நின்றவன் வாணியடி
தாய்வீடு கண்டவன் ஞானிய டிபரி
தாண்டிக் கொண்டான்பட் டாணியடி. 31

அத்தியி லேகரம் பத்தியி லேமனம்
புத்தியி லோடு மத்தியிலே
நெற்றி சதாசிவ மென்றுசொன் னேனுன்றன்
நிலைமையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 32

அழுத்தி லேசொல்லஞ் செழுத்தி லேநானும்
வழுத்தி னேன்ஞானப் பழத்திலே
கழுத்தி லேமயேஸ் வரனு முண்டுகண்
கண்டு பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 33

அஞ்சிலே பிஞ்சிலே வஞ்சிய ரேநிதம்
கொஞ்சி விளையாடும் வஞ்சியரே!
நெஞ்சிலே ருத்திரன் சூழிருப் பானவன்
நேருட னாமடி வாலைப்பெண்ணே! 34

தொந்தியி லேநடுப் பந்தியி லேதிடச்
சிந்தையி லேமுந்தி யுன்றனுடன்

உந்தியில் விண்ணுவுந் தாமிருப் பாரிதை
உண்மையாய்ப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 35

ஆலத்தி லேயிந்த ஞாலத்தி லேவருங்
காலத்தி லேயனு கூலத்திலே
மூலத்தி லேப்ரமன் தானிருந் துவாசி
முடிக்கிறான் பிண்டம் பிடிக்கிறானே. 36

தேருமுண் டைஞ்ஞூறாம் ஆணியுண் டேஅதில்
தேவரு முண்டுசங் கீதமுண்டே
ஆருண்டு பாரடி வாலைத்தெய் வம்மதில்
அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே! 37

ஒன்பது வாயில்கொள் கோட்டையுண் டேஅதில்
உள்ளே நிலைக்கார ரஞ்சுபேராம்
அன்புட னேபரி காரர்க ளாறுபேர்
அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே! 38

இந்த விதத்திலே தேகத்தி லேதெய்வம்
இருக்கையில் புத்திக்க றிக்கையினால்
சந்தோட வாலையைப் பாராமல் மனிதர்
சாகிற தேதடி வாலைப்பெண்ணே! 39

நகார திட்டிப்பே ஆனத னால்வீடு
வான வகார நயமாச்சு
உகார முச்சி சிரசாச் சேஇதை
உற்றுப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 40

வகார மானதே ஒசையாச் சேஅந்த
மகார மானது கர்ப்பமாச்சு
சிகார மானது மாய்கையாச் சேஇதைத்
தெளிந்து பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 41

ஓமென்ற அட்சரந் தானுமுண் டதற்குள்
ஊமை யெழுத்து மிருக்குதடி
நாமிந்தெ ழுத்தை யறிந்துகொண் டோம்வினை
நாடிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 42

கட்டாத காளையைக் கட்டவே ணுமாசை
வெட்டவே ணும்வாசி யொட்டவேணும்

எட்டாத கொம்பை வளைக்கவே ணுங்காய
மென்றைக்கி ருக்குமோ வாலைப்பெண்ணே! 43

இருந்த மார்க்கமாய்த் தானிருந் துவாசி
ஏற்காம லேதான டக்கவேணும்
திரிந்தே ஓடி யலைந்துவெந் துதேகம்
இறந்து போச்சுதே வாலைப்பெண்ணே! 44

பூத்த மலராலே பிஞ்சுமுண் டேஅதில்
பூவில்லாப் பிஞ்சு மனேகமுண்டு
மூத்த மகனாலே வாழ்வுமுண் டுமற்ற
மூன்றுபே ராலே அழிவுமுண்டு. 45

கற்புள்ள மாதர் குலம்வாழ்க நின்ற
கற்பை யளித்தவ ரேவாழ்க!
சிற்பர னைப்போற்றிக் கும்மிய டிகுரு
தற்பர னைப்போற்றிக் கும்மியடி. 46

அஞ்சி னிலேரண் டழிந்ததில் லையஞ்
சாறிலே யுநாலொ ழிந்ததில்லை
பிஞ்சிலே பூவிலே துஞ்சுவ தாம்அது
பேணிப் போடலாம் வாலைப் பெண்ணே! 47

கையில்லாக் குட்டையன் கட்டிக்கிட் டானிரு
காலில்லா நெட்டையன் முட்டிக்கிட்டான்
ஈயில்லாத் தேனெடுத் துண்டுவிட் டானது
இனிக்கு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே! 48

மேலூரு கோட்டைக்கே ஆதர வாய்நன்றாய்
விளக்கு கன்னனூர்ப் பாதையிலே
காலூரு வம்பலம் விட்டுத னாலது
கடுந டையடி வாலைப்பெண்ணே! 49

தொண்டையுள் முக்கோணக் கோட்டையி லேயிதில்
தொத்திக் கொடிமரம் நாட்டையிலே
சண்டைசெய துவந்தே ஓடிப்போ னாள்கோட்டை
வெந்து தணலாச்சு வாலைப்பெண்ணே! 50

ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்ட தும்வீடு
அப்போதே வெந்தே அழிந்திட் டதும்

பாச வலைவந்து மூடிய தும்வாலை
பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே! 51

அன்ன மிருக்குது மண்டபத் தில்வினை
யாடித் திரிந்ததே ஆண்புலியும்
இன்ன மிருக்குமே யஞ்சுகி ளியவை
எட்டிப் பிடிக்குமே மூன்றுகிளி. 52

தோப்பிலே மாங்குயில் கூப்பிடு தேபுது
மாப்பிள்ளை தான்வந்து சாப்பிடவும்
ஏய்க்கு மிப்படி யஞ்சா றாந்தை
இருந்து விழிப்பது பாருங்கடி. 53

மீனு மிருக்குது தூரணி யிலிதை
மேய்ந்து திரியுங் கலசாவல்
தேனு மிருக்குது போதையிலே யுண்ணத்
தெவிட்டு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே! 54

காக்கை யிருக்குது கொம்பிலே தான்கத
சாவ லிருக்குது தெம்பிலேதான்
பார்க்க வெகு தூர மில்லை யிதுஞானம்
பார்த்தால் தெரியுமே வாலைப்பெண்ணே! 55

கும்பிக் குளத்திலே யம்பல மாமந்தக்
குளக்க ருவூரிலே சேறுமெத்த
தெம்பி விடைகாட்டுப் பாதைக ளாய்வந்து
சேர்ந்ததா ராய்ந்துபார் வாலைப்பெண்ணே! 56

பண்டுமே ஆழ்க் கிணற்றுக்குள் ளேரண்டு
கெண்டை யிருந்து பகட்டுதடி
கண்டிருந் துமந்தக் காக்கையு மேயஞ்சு
கழுகு கொன்றது பாருங்கடி. 57

ஆற்றிலே யஞ்சு முதலைய டியரும்
புற்றிலே ரண்டு கரடியடி
கூற்றனு மூன்று குருடன் டிபாசங்
கொண்டு பிடித்திறான் வாலைப்பெண்ணே! 58

முட்டை யிடுகு தொருபற வைமுட்டை
மோசம் பண்ணு தொருபறவை

வட்டமிட்ட டாரூர் கண்ணியி லிரண்டு
மானுந் தவிக்குது வாலைப்பெண்ணே! 59

அட்டமா லின்வட்டம் பொட்டலி லேரண்டு
அம்புலி நிற்குது தேர்மேலே
திட்டமாய் வந்து அடிக்குதில் லைதேகம்
செந்தண லானதே வாலைப்பெண்ணே! 60

முக்கோண விட்டக் கிணற்றுக்குள் ளேமூலை
மண்டல வாசிப் பழக்கத்திலே
அக்கோண வட்டச் சக்கரத் தில்வாலை
அமர்தி ருக்கிறாள் வாலைப்பெண்ணே! 61

இரண்டுகா லாலொரு கோபுர மாம்நெடு
நாளா யிருந்தே அமிழ்ந்துபோகும்
கண்டபோ துகோபு ரமிருக் கும்வாலை
காணவு மெட்டாள் நிலைக்கவொட்டாள். 62

அஞ்சு பூதத்தை யுண்டுபண் ணிக்கூட்டி
ஆரா தாரத்தை யுண்டுபண்ணிக்
கொஞ்சு பெண்ணாசை யுண்டுபண் ணிவாலை
கூட்டுறாள் காலனை மாட்டுகிறாள். 63

காலனைக் காலா லுதைத்தவ ளாம்வாலை
ஆலகா லவிட முண்டவளாம்
மாளாச் செகத்தைப் படைத்தவ ளாமிந்த
மானுடன் கோட்டை யிடித்தவளாம். 64

மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந் தாள்மனை
யாட்டியாய் வந்து சுகங்கொடுத்தாள்
ஆதர வாகிய தங்கையா னாள்நமக்
காசைக் கொழுந்தியு மாமியானாள். 65

சிரித்து மெல்லப் புரமெரித் தாள்வாலை
செங்காட்டுச் செட்டியைத் தானுதைத்தாள்
ஒருத்தி யாகவே சூரர்த மைவென்றாள்
ஒற்றையாய்க் கஞ்சனைக் கொன்றுவிட்டாள். 66

இப்படி யல்லோ இவள்தொழி லாமிந்த
ஈனா மலடி கொடுஞ்சூலி

மைப்படுங் கண்ணியர் கேளுங்கடி அந்த
வயசு வாலை திரிசூலி. 67

சுத்தி பெரிதோ யுறைபெரி தோவிவள்
கண்ணு பெரிதோ முகம்பெரிதோ?
சத்தி பெரிதோ சிவம்பெரி தோநீதான்
சற்றே சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே! 68

அன்னம் பெரிதல்லால் தண்ணீர் பெரிதல்ல
அப்படி வாலை பெரிதானால்
பொன்னு பெரிதல்லால் வெள்ளி பெரிதல்ல
பொய்யாது சொல்கிறேன் கேளுங்கடி. 69

மாமிச மானா லெலும்புமுண் டுசதை
வாங்கி யோடு கழன் றுவிடும்
ஆமிச மிப்படிச் சத்தியென் றேவிளை
யாடிக் கும்மி அடியுங்கடி. 70

பண்டு முளைக்க திரிசியே யானாலும்
விண்டுமி போனால் விளையாதென்று
கண்டுகொண் டுமுன்னே அவ்வைசொன் னாளது
வுண்டோ வில்லையோ வாலைப்பெண்ணே! 71

மண்ணுமில் லாமலே விண்ணுமில் லைகொஞ்சம்
வாசமில் லாமலே பூவுமில்லை
பெண்ணுமில் லாமலே யாணுமில் லையிது!
பேணிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 72

நந்த வனத்திலே சோதியுண் டுநிலம்
நத்திய பேருக்கு நெல்லுமுண்டு;
எிந்தையாய் வாலையைப் பூசிக்க முன்னாளில்
விட்ட குறைவேணும் வாலைப்பெண்ணே! 73

வாலையைப் பூசிக்கச் சித்தரா னார்வாலைக்
கொத்தாசை யாய்ச்சிவ கர்த்தரானார்;
வேலையைப் பார்த்தல்லோ கூலிவைத் தாரிந்த
விதந்தெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 74

வாலைக்கு மேலான தெய்வமில் லைமானங்
காப்பது சேலைக்கு மேலுமில்லை

பாலுக்கு மேலான பாக்யமில் லைவாலைக்
கும்மிக்கு மேலான பாடலில்லை. 75

நாட்டத்தைக் கண்டா லறியலா குமந்த
நாலாறு வாசல் கடக்கலாகும்;
பூட்டைக் கதவைத் திறக்கலா கும்மிது
பொய்யல்ல மெய்யடி வாலைப்பெண்ணே! 76

ஆணும்பெண் ணுங்கூடி யானத னாற்பிள்ளை
ஆச்சுதென் றேநீரும் பேசுகின்றீர்;
ஆணும்பெண் ணுங்கூடி யானதல் லோபேதம்
அற்றொரு வித்தாச்சு வாலைப்பெண்ணே! 77

இன்றைக் கிருப்பதும் பொய்யல்ல வேவீடே
என்வாழ்க்கை யென்பதும் பொய்யல்லவே
அன்றைக் கெழுத்தின் படிமுடி யும்வாலை
ஆத்தாளைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே! 78

வீணாசை கொண்டு திரியா தேயிது
மெய்யல்ல பொய்வாழ்வு பொய்க்கூடு
காணாத வாலையைக் கண்டுகொண் டாற்காட்சி
காணலா மாகாய மாளலாமே. 79

பெண்டாட்டி யாவதும் பொய்யல்ல வோபெற்ற
பிள்ளைக ளாவதும் பொய்யல்லவோ?
கொண்டாட்ட மான தகப்பன் பொய் யேமுளை
கொடுத்த தாயும் நிசமாமோ? 80

தாயும்பெண் டாட்டியுந் தான்சரி யேதன்யம்
தாமே யிருவருந் தாங்கொடுத்தார்!
காயும் பழமுஞ் சரியா மோஉன்றன்
கருத்தைப் பார்த்துக்கொள் வாலைப்பெண்ணே! 81

பெண்டாட்டி மந்தைமட் டும்வரு வாள்பெற்ற
பிள்ளை மாசானக் கரையின் மட்டும்
தெண்டாட்டுத் தர்மம் நடுவினி லேவந்து
சேர்ந்து பரகதி தான்கொடுக்கும். 82

பாக்கிய மும்மனை போக்கிய மும்ராச
வாக்கிய மும்வந்த தானாக்கால்

சீக்கிரந் தருமஞ் செய்யவேண் டுங்கொஞ்சந்
திருப்ப ணிகள்மு டிக்கவேண்டும். 83

திருப்பணி களைமு டித்தோ ருஞ்செத்துஞ்
சாகாத பேரி லொருவரென்றும்
அருட்பொ லிந்திடும் பேதத்தி லேயவை
அறிந்து சொன்னாளே வாலைப்பெண்ணே! 84

மெத்தை தனிலே படுத்திருந் துநாமும்
மெல்லிய ரோடு சிரிக்கும்போது
யுத்தகா லன்வந்து தான்பிடித் தால்நாமும்
செத்த சவமடி வாலைப்பெண்ணே! 85

ஏழை பனாதிக ளில்லையென் றாலவர்க்
கிருந்தா லன்னங் கொடுக்கவேண்டும்;
நாளையென் றுசொல்ல லாகா தேயென்று
நான்மறை வேத முழங்குதடி. 86

பஞ்சை பனாதி யடியாதே யந்தப்
பாவந் தொலைய முடியாதே!
தஞ்சமென் றோரைக் கெடிக்கா தேயார்க்கும்
வஞ்சனை செய்ய நினையாதே. 87

கண்டதுங் கேட்டதுஞ் சொல்லாதே கண்ணில்
காணாத வுத்தரம் விள்ளாதே
பெண்டாட்டிக் குற்றது சொல்லாதே பெற்ற
பிள்ளைக் கிளப்பங் கொடுக்காதே. 88

சிவன்ற னடியாரை வேதிய ரைச்சில
சீர்புல ஞானப் பெரியோரை
மவுன மாகவும் வையா தேயவர்
மனத்தை நோகவும் செய்யாதே. 89

வழக்க ழிவுகள் சொல்லா தேகற்பு
மங்கையர் மேல்மனம் வையாதே;
பழக்க வாசியைப் பார்த்துக்கொண் டுவாலை
பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே! 90

கூடிய பொய்களைச் சொல்லாதே பொல்லாக்
கொலைக ளவுகள் செய்யாதே;

ஆடிய பாம்பை யடியா தேயிது
அறிவு தானடி வாலைப்பெண்ணே! 91

காரிய னாகினும் வீரியம் பேசவும்
காணா தென்றவ்வை சொன்னாளே;
பாரினில் வம்புகள் செய்யா தேபுளிப்
பழம்போ லுதிர்ந்து விழுந்தானே. 92

காசார் கள்பகை செய்யா தேநடுக்
காட்டுப் புலிமுன்னே நில்லாதே;
தேசாந்தி ரங்களுஞ் செல்லா தேமாய்கைத்
தேவடி யாள்தனம் பண்ணாதே. 93

தன்வீ டிருக்க அசல்வீடு போகாதே
தாயார் தகப்பனை வையாதே;
உன்வீட்டுக் குள்ளேயே யூக மிருக்கையில்
ஓடித் திரிகிறாய் வாலைப்பெண்ணே! 94

சாதி பேதங்கள் சொல்லுகி றீர்தெய்வம்
தானென் றொருவுடல் பேதமுண்டோ?
ஓதிய பாலதி லொன்றாகி பதிலே
உற்பத்தி நெய்தயிர் மோராச்சு. 95

பாலொடு முண்டிடு பூனையு முண்டது
மேலாகக் காணவுங் காண்பதில்லை;
மேலந்த வாசையைத் தள்ளிவிட் டுள்ளத்தில்
வேண்டிப் பூசையைச் செய்திடுங்கள்; 96

கோழிக் கூறுகாலுண் டென்றுசொன் னேன்குழக்
கூனிக்கு மூன்றுகா லென்றுசொன்னேன்.
கூளிக்கு ரண்டெழுத் தென்றுசொன் னேன்முழுப்
பானைக்கு வாயில்லை யென்றுசொன்னேன். 97

ஆட்டுக் கிரண்டுகா லென்று சொன் னேனம்
மானைக்குப் பானைக்கு நிற்குமேல்சூல்
மாட்டுக்குக் காலில்லை யென்றுசொன் னேன்கதை
வகையைச் சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே! 98

கோயிலு மாடும் பறித்துவ னுங்கன்றிக்
கூற்று மேகற் றிருந்தவனும்

வாயில்லாக் குதிரை கண்டவ னுமாட்டு
வகைதெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 99

இத்தனை சாத்திரந் தாம்படித் தோர்செத்தார்
என்றா லுலகத்தார் தாம்சிரிப்பார்;
செத்துப்போய்க் கூடக் கலக்கவேண் டுமவன்
தேவர்க ளுடனே சேரவேண்டும். 100

உற்றது சொன்னக்கா லற்றது பொருந்தும்
உண்டோ உலகத்தி லவ்வைசொன்னாள்;
அற்றது பொருந்து முற்றது சொன்னவன்
அவனே குருவடி வாலைப்பெண்ணே! 101

பூரண நிற்கும் நிலையறி யான்வெகு
பொய்சொல்வான் கோடிமந் திரஞ்சொல்வான்
காரண குருஅ வனுமல் லவிவன்
காரிய குருபொ ருள்பறிப்பான். 102

எல்லா மறிந்தவ ரென்றுசொல் லியிந்தப்
பூமியி லேமுழு ஞானியென்றே
உல்லாச மாக வயிறு பிழைக்கவே
ஓடித் திரிகிறார் வாலைப்பெண்ணே! 103

ஆதிவா லைபெரி தானா லும்மவள்
அக்காள் பெரிதோ சிவன்பெரிதோ!
நாதிவா லைபெரி தானா லும்மவள்
நாயக னல்ல சிவம்பெரிது. 104

ஆயுசு கொடுப்பாள் நீரிழி வுமுதல்
அண்டாது மற்ற வியாதியெல்லாம்
பேயும் பறந்திடுஞ் பில்லிவி னாடியில்
பத்தினி வாலைப்பெண் பேரைச்சொன்னால். 105

நித்திரை தன்னிலும் வீற்றிருப் பாளெந்த
நேரத்தி லும்வாலை முன்னிருப்பாள்;
சத்துரு வந்தாலும் தள்ளிவைப் பாள்வாலை
உற்றகா லனையுந் தானுதைப்பாள். 106

பல்லாயிர ங்கோடி யண்டமு தல்பதி
னான்கு புவனமும் மூர்த்திமுதல்

எல்லாந் தானாய்ப் படைத்தவ ளாம்வாலை
எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போல் நின்றவளாம். 107

தேசம் புகழ்ந்திடும் வாலைக்கும் மித்தமிழ்
செய்ய எனக்குப் தேசஞ்செய்தாள்
நேசவான் வீரப் பெருமாள் குருசாமி
நீள்பதம் போற்றிக்கொண் டாடுங்கடி. 108

ஆறு படைப்புகள் வீடு கடைசூத்ர
அஞ்செழுத் துக்கும் வகையறிந்து
கூறு முயர்வல வேந்த்ரன் துரைவள்ளல்
கொற்றவன் வாழக்கொண் டாடுங்கடி. 109

ஆடுங்கள் பெண்டுக ளெல்லோ ருமந்த
அன்பான கொங்கணர் சொன்னதமிழ்
பாடுங்கள் சித்தர்க ளெல்லோ ரும்வாலை
பாதத்தைப் போற்றிக்கொண் டாடுங்கடி. 110

சித்தர்கள் வாழி சிவன்வா ழிமுனி
தேவர்கள் வாழி ரிடி வாழி
பத்தர்கள் வாழி பதம்வா ழிகுரு
பாரதி வாலைப்பெண் வாழியவே! 111

முற்றும்

x x x x x

பாலானந்த சுவாமிகள் அருளிய

ஞானக்கும்மி

காப்பு

சீர்மேவு ஞான வடிவான-பர
தேசிகன் சற்குரு தன்னருளாற்
பார்மீதில் ஞானக்கும் மிபாடச்-சிவ
பாலன் கணபதி காப்பாமே. 1

அம்பிகை வாலை பதம்போற்றி-அருள்
ஆனந்தக் கும்மித் தமிழ்பாடத்
தும்பி முகனுக் கிளையவ னாஞ்சிவ
சுப்பிர மண்யனுங் காப்பாமே. 2

நாலாம் வேதமு மோராறும்-வெகு
நாநா பேதமாய் நின்றானை
மேலாய்ப் போற்றிக்கும் மிபாடச்-செந்தில்
வேலவன் தன்பதங் காப்பாமே. 3

பாரி லுயர்மது ராபுரியில் -வாலை
சாமிசொல் லுங்கும்மிப் பாடலுக்கு
மேரு வதனடி மூலமுக் கோண
விநாயகன் தன்பதங் காப்பாமே. 4

ஆதியும் அந்தமு மொன்றாகி வளர்
அண்டபிண் டம்முமி ரண்டாகிச்
சாதி பலபல வேறாகிநின்ற
தத்துவங்கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 5

தேகமா னதோர்ம லபாண்டம்-அதிற்
சிற்பணம் வந்திடு முற்பணத்தை
யோக மெனுந்தமிழ்ப் பாடலுக்கு-மனம்
உவந்து கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 6

ஏகப்பெருவெளி பட்டணமாம்-அதில்
எவனோ சித்த னொருவனுண்டாம்-அந்த
வாச னிலைபேச வாயுமில்லை- அந்த
மாப்பிள்ளை பெண்ணென்று ஞானப்பெண்ணே.!7

சாட்சி யெனும்பிர மன்பிள்ளைக் குமூலச்
சத்தியென் றவொரு பெண்ணாச்சு;
சூட்சும காரண மிரண்டினுக் குநிலை
தூலநா மென்கிறான் ஞானப்பெண்ணே! 8

ஊமையன் என்றே அறிந்து கொண் டாளந்த
ஊமைபேச் செல்லாமே நாமென்கிறாள்;
சீமையை ஆளத் துசங்கட்டி னாளந்தச்
சீமாட்டி தானடி ஞானப்பெண்ணே! 9

பெண்ணர சானதி ரத்தின மாமதைப்
பெண்ணென்று சொல்லவுங் கேள்வியுண்டோ?
மண்ணையும் விண்ணையுய் கூட்டிப் பயிர்செய்த
மார்க்கத்தை கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 10

பட்டணங் கட்டி மகரா சிதுரை
பாங்குடன் செய்த அதிகாரச்
சட்டமுஞ் சொல்லத் தொலையா தேவிதைச்
சற்றே கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 11

அஞ்சூர் அஞ்சூர் வகுப்பாச் சாமதில்
அஞ்சூர் அஞ்சு பிரிவாச்சாம்;
அஞ்சூ ருக்கொரு வித்தாச் சாமதற்
கான குளமுண்டு ஞானப்பெண்ணே! 12

ஊரை யடுத்து மலையுமுண்டாமதற்
குள்ளா யிருந்த நிலைக்காரர்
பேரை யுரைக்க இனிக்கே ளுமவர்
பெருமைதா னென்னடி ஞானப்பெண்ணே! 13

தலைமன் னாரிலி ருப்பவராமந்தச்
சட்டையப் பிள்ளையும் நெட்டையாராம்;
நிலமு மான்யமு மென்னலென் றாளந்த
நிசந்தெ ரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 14

கும்பகோணத்திலே அப்புப்பிள் ளையவர்
கூட்டமற் றால்வெகு வாட்டமென்று
செம்பாதிப் பங்குதான் கேட்டுவந் தால் நியாயந்
தெளிவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 15

மூலக் குடிவன்னித் தேவரை வரவர்
மூர்க்கமூந் தீர்க்கவு மார்க்கமுண்டோ?
நாலு கரைப்பங்கு நாமென்கி றாரிந்த
ஞாயந் தெரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 16

காத்தவ ராயக் கவுண்டனுக் குத்திசைக்
காவலும் மற்ற விசாரணையும்
பார்த்து வருவது நாமென்கி றாரிந்தப்
படிநி லைக்குமோ ஞானப்பெண்ணே! 17

ஆகாய மான பரஞ்சோ தியவர்
அஞ்சுக் கரைப்பங்கும் தனக்குள்ளே
சேகர மாமென்றுஞ் சொல்லுகி றாரிந்தச்
சேதியைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 18

அம்பலக் காரரும் மூன்றுபே ராம்பின்னும்
அத்தக னாட்டுக் கணக்கனொன்றாம்;
வம்புசெய் தாலந்த முன்னா ளனுப்படி
வகைதெரியுமோ ஞானப்பெண்ணே.! 19

ஒன்பது கூத்தரும் பங்காளி எந்த
ஊருக்கு ளூர்களும் அப்படியாம்
ஐம்பது சேருவைக் காரருக் குமவன்
அண்ண னொருவனாம் ஞானப்பெண்ணே!20

கோயிற் குருக்க ளொருபார்ப் பான்தெப்பக்
குளத்தின் மேலே யவன்வீடு
தாவிக்கொண் டுதொடை தட்டுகி றானிலஞ்
சாருமோ கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 21

செட்டி யொருவனாம் பங்கா ளிஅதிற்
சேர்ந்தவ னாக மிகவோங்கிக்
கட்டி வராகனைக் கொண்டுவந் தால்காணி
யாட்சி செல்லுமோ ஞானப்பெண்ணே! 22

காரியக் காரரோ அஞ்சுபே ராமவர்
காரியம் பார்க்கவீ ரஞ்சுபேராம்
மாரீசக் காரர் சமாதிக்கண் மூன்றுபேர்
வார்த்தையைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 23

ஊழியக் காரர் அனேகருண் டாமவர்க்
கும்பளஞ் சம்பளம் நிரம்பவுண்டாம்
பாளையங் கோட்டைக்குச் சாரிவைத் தாலிவர்
பதுங்கு வாரடி ஞானப்பெண்ணே; 24

பாழூ ருக்கொரு மேல்மணி யாமவன்
பார்த்தாற் சின்னப் பயல்காணும்
வேளூ ரானரைப் பங்குத் தனமுதல்
விற்றுக் கொடுக்கிறான் ஞானப் பெண்ணே! 25

ஆராறு குடியு முண்டா கும்மதில்
அந்யக் குடிமுப்பத் தைந்து முண்டாம்;
ஓராறு பத்துக் குடிதனி லேயஃது
ஓட்டுக் குடியடி ஞானப்பெண்ணே! 26

இத்தனை பேரு மிருந்தா லும்மதில்
இரண்டே பேர்கள் சமுசாரி;
அத்தனை பேரையுந் தள்ளிவைத் தாற்பயிர்
ஆரிடு வாரடி ஞானப்பெண்ணே! 27

ஒற்றேர் ஒற்றை எருதா கும்மதில்
ஒன்று பரம்புமுச் சாலடிக்கும்;
கற்றுடன் காரணங் கண்டா யோஞானக்
கண்கொண்டு பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 28

இரண்டு கரைக்குடி மானிய மாமதில்
இட்ட விதையொட்டி ரட்டியுண்டாம்;
பண்டு பழகின மேன்புள்ளிக் காரனும்
பார்த்துப் போயினான் ஞானப்பெண்ணே! 29

புண்ணியக் குறைச்சலும் வாரா மல்முன்னே
போட்ட பலனுங்கை யாடாமற்
கொள்ளை யிடச்சொல்லி ஓலைவந் தாலிது
கொடுமை சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே! 30

வந்த விதியென்றி ருந்தா லும்வாசக்
கட்டு நிலுவையும் கேட்கிறானே
இந்த மகிமை யவன்றா னோவிதற்
கென்ன சுகமடி ஞானப்பெண்ணே! 31

தரிசுக் கிடக்கிற பெட்டியி லேயேறித்
தண்ணீர் பாய்ச்சவுஞ் சொல்லுகிறான்
வரிகொ டுக்கிற தில்லையென் றாற்பூசை
மாட்டுகி றானடி ஞானப்பெண்ணே! 32

ஊரிற்குடியதி ருக்கவொட் டானிருந்
தூழியஞ் செய்யவும் வேலையிட்டான்;
தீரமில் லையென்று சொன்னா லுமவன்
தெண்டம் பிடிக்கிறான் ஞானப்பெண்ணே! 33

அந்த இருபத்தோ ராயிரத் திருநூற்
றுக்கல நெல்லுமே கண்டுமுதல்
வந்ததுண் டோவதில் மூன்றத் தொருபங்கு
வாரம் பிடித்தாண்டி ஞானப்பெண்ணே! 34

மிச்ச மிருந்தநெல் லுத்தொகை யில்வாரம்
விண்ணுறு நோய்கொண்ட பேயனுடன்
அச்சுதன் சேயனுந் துங்கக்கோ னானுமாய்
அழித்துப்போட் டாரடி ஞானப்பெண்ணே! 35

நிலம்பி ளைந்ததுங் காணீ ரோவதிற்
செலவ ழிந்ததும் பாரீரோ?
அலமந் துதிரி யாம லேயருள்
ஆனந்தஞ் சேரடி ஞானப்பெண்ணே! 36

எண்சா ணீள மொருவீ டாமதில்
எட்டொரு பீற்றல் மலக்கூடாம்
பஞ்சாயக் காரரீ ரைந்துபே ருந்தெய்வப்
பதியி தென்கிறார் ஞானப்பெண்ணே! 37

தேக மென்னுஞ் சிவாலய மாமதிற்
சென்னி சிறுவாயிற் கோபுரமாம்
காக மான விரண்டு கரக்கோடுங்
கையாங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 38

உண்ணாக் கென்ற கொடிமர மாமதிற்
கோபுர சந்திர புட்கரணி
அண்ணாக் கென்ற வலப்புறத் திற்கண்ட
தக்கினி தீர்த்தமாம் ஞானப்பெண்ணே! 39

நாற்பத்து முக்கோண மண்டப மாமதன்
நடுவி ருக்குதாஞ் சிங்காரம்;
பார்ப்பது சக்கரக் கோட்டையி லேயிந்தப்
படியி ருக்குதாம் ஞானப்பெண்ணே! 40

பீட மிருப்பது மையத்தி லேபலி
பீட மிருப்பதுங் குய்யத்திலே;
மாட மிருந்த சிவாலயத் தின்மணி
விளக்கி ருக்குது ஞானப்பெண்ணே! 41

இப்படி யான திருக்கோ விலதற்
கெப்படி வாயி லிருக்காதோ
அப்படி யென்று தெரியா மற்றெரிந்
தலைகி றாரடி ஞானப் பெண்ணே! 42

பூட்டைத் திறப்பதுங் கையா லேமனப்
பூட்டைத் திறப்பது மெய்யாலே;
வீட்டைத் திறக்க முடியா மல்விட்ட
விதியி தென்கிறார் ஞானப்பெண்ணே! 43

வாசலி லேயொரு மேல்வா சலந்த
வாசலி லேசிறு வாசலுண்டு;
நேசமு டன்றிரு வாசலிற் பூட்டு
நெருக்கம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 44

அட்சர மாமௌ னாட்சர மாவது
ஆனால் நல்ல திறவுகோலாம்;
உச்சித மாகத் திறந்தா லேயந்த
உச்சி வழிகாணும் ஞானப்பெண்ணே! 45

கண்ணா லேமனக் கண்ணா லேயதைக்
கண்டா லேவழி யுண்டாகும்;
பெண்ணாசை தன்னை யடுக்கா மல்வழி
பேணிப் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 46

பார்த்து நடப்பது மேல்வா சலந்தப்
பாதை யறிவது மெவ்வாறு?
மாத்திரை நேரம் பிரியா மற்பாதை
மார்க்கங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 47

எருக்கி டந்த குழிதான் டியதில்
இரண்டு விரற்கடை மேற்றாண்டிக்
கருக்கி டைக்கும் அடையா ளமதைக்
கண்டு கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 48

மாயன் அரண்மனை காணீ ரோவள்ளி
மரமி ருப்பதுந் தோணீரோ?
நேய மதுகடந் தப்பா லேயறு
கோணப் படியடி ஞானப்பெண்ணே! 49

கோணத்தில் நின்று மயங்கா தேசுழிக்
காற்றை யடக்கிச் சிணுங்காதே;
வீணுக் கலைந்து தியங்கா தேதூல
வேடத்தைத் தள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 50

தூலத்தை விட்டு விடாயா கிலதிற்
சூட்சத்தைக் காண முடியாது;
பாலத்தி லேறி நடந்தக் காற்பெரும்
பாதையி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 51

பாதையா னபெரும் பாதையைக் கிட்டிடப்
பட்டண முண்டொரு வட்டமதாய்;
நாதமுங் கீதமுங் கேட்குத டிதெய்வ
நாயகன் சந்நிதி ஞானப்பெண்ணே! 52

சந்நிதி யென்னடி கண்டதுண் டோகண்டால்
தத்துவம் பேசத் திறமுமுண்டோ?
முன்னேமுப் பாழுங் கடப்பதுண் டோஅதில்
முச்சுட ருண்டடி ஞானப் பெண்ணே! 53

முச்சுடர் வட்டமே சக்கர மாமது
மூக்கு நுனியிற் சுழுமுனையாம்;
அச்சுடர் வட்டத்திருந்தவ னேகுரு
ஆனந்த நந்தியாம் ஞானப்பெண்ணே! 54

நந்தி யிருந்தது வன்னிவட் டம்மதில்
நாட்டம் புருவமத் யானதிட்டம்;
சந்திர னுங்கதிர்ச் சூரிய னுமந்தத்
தலத்தில் நின்றனர் ஞானப்பெண்ணே! 55

நாதவிந் தல்லவோ நால்யோ னிதச
நாதவிந் தல்லோ எழுதோற்றம்?
நாதவிந் தாலுட லும்முயி ரும்பரம்
நந்தியைப் போற்றடி ஞானப்பெண்ணே! 56

விந்து விருந்த தலந்தனி லேகுரு
நந்தி யிருந்தார் கொலுவாகி;
சிந்தை தெளிந்து மகாரம்வைத் தாலந்தச்
சீமானைக் காணலாம் ஞானப்பெண்ணே! 57

சீமான் கிட்ட அடுத்தக் கால்மேலைச்
சீமை நமக்குக் குடியாச்சு;
ஆமா மென்றுகும் மிப்பா டியருள்
ஆனந்தஞ் சேரடி ஞானப்பெண்ணே! 58

ஆனந்த மான தலந்தா னேஅது
அத்து விதமாந் தலந்தானே
தானந்த மான சதாசிவத் தைப்போற்றித்
தாண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 59

ஞானமா மாயிரத் தெட்டிதழ்ப் பீடம்
நாட்டமாஞ் சந்திர னார்வீடு
மோன மிருந்த மகார மவுனத்தை
மூட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 60

குண்டலி வாசி யகாரம டிபிடர்க்
கண்ட மதிலே யுகாரமடி
உண்டு சுழியின் மகாம்வைத் தாற்சிவ
லோகமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 61

ஓங்கார மான பிரணவத் தாள்எங்கும்
உயர்ந்த சோம கலைநிறத்தாள்
றீங்கார மான பராசத்தி யைநீங்கள்
நேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 62

பூரக முப்பத்தி ரண்டா குமனப்
பூரண கும்ப மிரட்டியதாம்
கூறவே ரேசகம் எண்ணிரண் டாமந்தக்
குறிப்ப றிந்துகொள் ஞானப்பெண்ணே! 63

பிங்கலை யாவதி ரேசகத் தைவளர்
பூரகந் தன்னி லிடத் தூதி
நங்கலை நந்தியிற் கும்பிக்க வேசிவ
நாட்டமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 64

அறிந்து கொள்ளு மெழுத்தோ டேபவு
ரணைமு தலமா வாசிமட்டும்
மறந்தி டாமற்செய் மாத்திரை யின்படி
வாசி வசமாகும் ஞானப்பெண்ணே! 65

காலா லேகன லேற்றுங்க டிசுழி
மேலே கொண்டமு தூட்டுங்கடி
மூலா தாரத் தலங்கேச ரமென்று
முழங்கிக் கும்மி யடியுங்கடி. 66

சார்ந்து கொள்ளடி கேசரத் தைமுதற்
றன்னை யறியலாந் தானாகக்
கூர்ந்து மூலக் கணபதி பாதத்தைக்
கும்பிட்டுக் கொள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 67

நவ்வெழுத் தேபிரம னாரா குமதில்
நாரணன் மவ்வெழுத் தானானே;
சிவ்வெழுத் தேதெய்வ ருத்திர னாமின்னுஞ்
செப்புவன் கேளடி ஞானப்பெண்ணேஎ 68

செப்பவே வவ்வு மகேசுர னாம்வட்டஞ்
சேர்ந்துப சாரம் சதாசிவனாம்
தப்பிலா வைந்தெழுத் தாலே ராசரந்
தங்கி யிருந்தது ஞானப்பெண்ணே! 69

வாலையி னட்சர மூன்றா கும்அதை
வாய்கொண்டு சொல்பவ ரார்காணும்
மேலொன் றுங் கீழொன்றும் மத்திம முங்கூட்டி
விரைந்து பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 70

சுட்டிக்கொள் விந்துவைத் தள்ளா தேசுழிக்
காற்றை யடக்கிப் பெருக்காதே
சுட்டி மனப்பொறா துறாதே காமச்
சோம்பலைத் தள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 77
சோம்பலுந் தூக்கமு மாகா தேஅன்ன
சுகியுஞ் சோகமுங் கொள்ளாதே
சாம்ப சதாசிவ நாட்டத்தி லேநின்று
சார்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 78
கைவச மாவது சட்டிவித் தைஞானக்
கற்பமும் வந்து லபிக்குமடி;
தெய்வ மிவரென்று சொன்னா ரேநல்ல
சித்தரு மூத்தரு ஞானப்பெண்ணே! 79
யோகத்துக் காதி யுமைதீட் சைமற்ற
யோகத்துக் கெல்லா முதற்றீட்சை
யோகத்தைக் கைவிட லாகா தேசுத்திப்
பூசையை வேண்டிக்கொள் ஞானப்பெண்ணே! 80
வேண்டிக் கொள் விந்து முதனா தஞ்சத்தி
மேவுஞ் சிவத்துட னேபரமாம்
தாண்டிக்கொ ளிந்த வகையா றும்யோக
சாதக சாக்கிரம் ஞானப்பெண்ணே 81
சாக்கரம் விந்துக்கு மேலண்ட மாமதைச்
சார்ந்திடும் நிற்குண நிட்களந்தான்
பார்க்கில் நிராதார மாமலத் தைஅதைப்
பாரா விடமந்தம் ஞானபபெண்ணே! 82
அந்த மடியிந்த மேலா றுங்கண்டே
ஆரறி வாரடி ஞானவழி?
சிந்தை தெளிந்த பெரியோ ரைக்கண்டு
சேவித்துக் கும்மி யடியுங்கடி 83
சேவிப்ப துந்தவ னந்தியடி யோக
மாய்நிற்ப தும்விந்து நாதமடி
ஆவிக் கிசைந்த சதாசிவ சாக்கிரம்
அவ்விட மாமடி ஞானப்பெண்ணே! 84
அவ்விட்டே யுவ்விட்டே மேற்சுழி யிற்சுழி
அங்கி யைவிட்டுக் காலாலே
மவ்விட்டு நாதவிந்த துட்பொரு ளைக்கண்டு
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி. 85
முழக்க மென்ன பிரணவ மாமதை
மூட்டுச் சாமதியி லிரேசகத்தை
விளக்கு மாகு மிரவிகாந் திநித்தம்
வேண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 86

பார்க்குஞ் சுழுமுனை காணா ரேயது
மூக்கு நுனியின் றறியாரே
மார்க்க மறிந்து பெரியோ ரைக்கண்டு
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி. 87

வாழ்த்தி யடி பெண்ணே ரேசகத் தைவினை
மாற்றி யடி பெண்ணை பூரகத்தை
தூற்று மகாமிய சஞ்சிதத் தைத்தொல்லை
தொலைத்துக் கும்மி யடியுங்கடி. 88

பாசமற் றவிடம் கேசர மாம்ஒரு
பாதியி னின்றிட யோகமுமாம்;
நேசமற் றார்பிர்ம ஞான சமாதியும்
நிருவி கற்பமாம் ஞானப்பெண்ணே! 89

கற்ப மடியிது மெய்யா குமற்றைக்
கர்மமெல் லாமிக அற்பமடி
தற்பரா னந்த சதாசிவ மோனத்தைச்
சார்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 90

பாசத்தைச் சொல்லு முடலாக அந்தப்
பசுவைச் சொல்லு முயிராக
நேசத்தி னிற்பது யாதது பிரம
நிட்டையென் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 91

தேகத்துக் காதியா மைம்பூ தமற்றைச்
செயலுக் காதியாம் விட்சேபம்
மோகத்துக் காதியா மம்மா யையின்னும்
முழுதுங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 92

இன்னமுண் (ந்த வியாகிரு தற்கும்
இரணிய கர்ப்பன் விண்ணுவுக்கும்
மின்னிய விராட்பு ருடனுக் குமின்னும்
மேலுண்டு சைதன்யம் ஞானப்பெண்ணே! 93

சைதன்ய வத்துவே பிரமம டிஅந்தச்
சாட்சிக்குப் பிரதி பிம்பமடி
மெய்நின்ற சுத்த அறிவா னால்ப்ரதி
பிம்பத்தைத் தள்ளலாம் ஞானப்பெண்ணே! 94

ஆமடி யிந்தப் பதந்தா னேகண்டால்
ஆதியு மந்தமு நீதானே
நாமடி வாசிக் குதிரையி னால்மிக்க
நல்ல கதியடி ஞானப்பெண்ணே! 95

வாசிக் குதிரை வலுவே கஞ்சரு
தாரு இருக்கின்றான் மேலாக
வீதிக்கு வீதி சாரிவைத் தாற்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 96

கட்டுப்ப டாதந்த அச்சமட் டம்அது
காலோ பன்னிரண் டாகையினால்
எட்டுக் கயிற்றினாற் கட்டிக்கொண் டாலிது
மட்டுப் படுமடி ஞானப்பெண்ணே! 97

கட்டுப் படுமோ மலவா யில்நடு
மையத்தின் குண்டலி வாசியினால்
எட்டையும் நாலையுங் கட்டியே போற்றிடில்
ஏறி நடத்தலாம் ஞானப்பெண்ணே! 98

சூட்சக் குதிரை யடங்கா துசுழிக்
கோட்டுக்குட் செல்ல முடியாது
மூச்சுக் காயிரங் காதவ ழிமிக
முந்தி நடக்குதாம் ஞானப்பெண்ணே! 99

குதிரை கட்டிய லாயத்தி லேமனக்
கோட்டையி லேசந்தைப் பேட்டையிலே
எதிரி தான்வந்து தட்டுகி றானதை
ஏதென்று கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 100

காம னெவருக்கும் மூத்தவ னாமவன்
கற்றிடும் வித்தைகள் மெத்தவுண்டாம்;
தாமத மானகு ரோதனும் லோபனுந்
தம்பியாங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 101

மோக மதமிரு பிள்ளைக ளாம்ஒரு
மூர்க்க மமசியக் காரனொடு
சேகர வீரசை டம்பனுஞ் சம்பனுஞ்
சினேக மாமடி ஞானப்பெண்ணே! 102

சினேகனுக் கேற்ற வுறவாளி பொல்லாத்
தீயவ னாகுமோ ராங்காரி
அனேகத்தைச் செய்யு மவதியில் ரோசனும்
அத்தை மகனடி ஞானப்பெண்ணே! 103

பெண்ணே கேளு பதின்மூன் றாகிய
பேர்க ளுண்டு பகையாளர்
ஒன்றே யொன்று வசமா னாலவர்
ஒடுங்கு வாரடி ஞானப்பெண்ணே! 104

ஒடுக்க மில்லை யிவரா லேபலன்
ஓட்டமெல் லாமனக் கோட்டையிலே
படுக ளத்துக்கு மேய்ந்துவ ரப்பகு
பற்றாகி றாரடி ஞானப்பெண்ணே! 105

பாம்பி ருக்குது; புற்றுக்குள் ளேசுக
பந்த மிருக்குது நெஞ்சுக்குள்ளே
வீம்பை யடக்கி யுயர்ந்தக் கால்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 106

பித்துப் பிடித்த மனக்குரங் குவெறிப்
பேயும் பிடித்துக்கொண் டாட்டமிட்டால்
அத்தை யடக்க மருந்துசெய் தாற்பரி
அன்று நடத்தலாம் ஞானப்பெண்ணே! 107

நடத்த லாமே மனவா சிஒரு
நாலைந்து பீற்றலை மூடாமல்
திடத்தி னால்மனஞ் சித்தா னாற்சித்தந்
தெளிந்து கொள்ளலாம் ஞானப்பெண்ணே! 108

தெளிந்த சித்தகம் பூட்டிய திற்சேணத்
தேறு மறிவை யதிற்சேர்த்துக்
குளிர்ந்து ஞானவை ராக்கியக் குறடா
கொண்டு மாட்டடி ஞானப்பெண்ணே! 109

மூலத் தெருவி லொருப்பாய்ச் சலந்த
முச்சந்தி வீதியி லோபாய்ச்சல்
மேலைத் தெருவி லொருபாய்ச் சற்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 110

அந்த விதங்கள் அறியா மல்மணி
மந்திர மென்று திரிகின்றார்
அந்தர மான வெழுத்தறிந் தால்மணி
மந்திர மல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 111

மவுன மந்திரங் களினாலே தங்கள்
வாய்தனை மூடித் திரிவார்கள்
புவன சாரம் புசிப்பார்க் குமதி
போசன மாகுமோ ஞானப்பெண்ணே! 112

தாயென்று சொல்லுவார் சொப்பனத் திற்காம
சன்னதம் வந்தால் நினைப்பாரோ?
வாய்கொண்டு வேதம் யடித்தா லுஞ்சுத்த
மௌனந் தங்குமோ ஞானப்பெண்ணே! 113

தாடி வளர்த்துச் சடைவளர்த் துநல்ல
சந்யாசி யன்றொரு வேடமிட்டே
ஓடித் திரிந்த விளையாட் டையிங்கே
ஒப்புவ தாரடி ஞானப்பெண்ணே! 114

பேசா திருக்கும் இடம்பார்த் தேஅதைப்
பெற்றே யிருப்பது மந்திரமாம்;
ஆசானென் றேயுப தேசமிட் டாற்குரு
அல்லவென் றுகும்மி யடியுங்கடி. 115

சொற்குரு வாலே கதியா மோபொய்யைச்
சொல்லுவார் தங்க ளுறவாமோ?
சற்குரு வானவ ரைச்சேர்த் தேயவர்
தம்சொல்லைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 116

நானென்ற ஆணவம் பேசார் கள்நல்ல
நாடென்றுங் காடென்றுஞ் சொல்லார்கள்!
தானென் றியானையுங் கண்டா ரேநல்ல
சற்குரு வாமடி ஞானப்பெண்ணே! 117
குருவி ருப்பதும் உள்ளத்தி லேமனக்
கோணல் அறுப்பதுந் தனக்குள்ளே;
பொருளி ருப்ப தறியா மற்புடம்
போடுவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 118
வாதஞ் செய்ய அறியா மல்ரச
வாதஞ் செய்கிறோ மென்று சொல்லிச்
சூதங் கெந்தி புடத்திலிட் டாலதிற்
சொன்னம் விளையுமோ ஞானப்பெண்ணே! 119
லிங்க முருக்க அலைவார் கள்சாதி
லிங்க மிருப்ப தறியாமல்
வங்கமுந் தங்கமுஞ் சேர்த்து ருக்கினால்
பங்கமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 120
பாசா ணங்குகை தன்னில்வைத் துவெள்ளைப்
பாலா லூட்டிக் குகைமூடி
ஈசானி யப்புட மிட்டா லுமதில்
இருப்ப தென்னடி ஞானப்பெண்ணே! 121
காரண மானது காரிய மாவதைக்
கட்ட அறியார் முழுமூடர்;
பூரண மென்று திரிந்தா லுமதிற்
புண்ணிய முண்டாமோ ஞானப்பெண்ணே! 122
முப்பூ வென்று திரிவார் கள்அந்த
முப்பூ வந்த வகைகாணார்;
அப்பூ வென்று மறிந்தக் காற்சித்தி
ஆமென்று கும்மி அடியுங்கடி. 123
காரத்தைக் கட்ட அறியார் கள்கடுஞ்
சாரத்தை நீற்றினஞ் செய்யாமல்
வீரத்தைப் பூரத்தைச் சேர்த்தத னாலது
வீணல்ல வோசொல்லு ஞானப்பெண்ணே! 124
கோசவித் தையை யறியா மல்லோக
வேசத்தி னின்று மலைவார்கள்;
கோச பீசம றிந்தா லேவாதங்
கோசர மாமடி ஞானப்பெண்ணே! 125
வாதத் திறவுகோல் காணா ரேபஞ்ச
பூதச் சரக்கையுந் தோணாரே;
ஏதுக்குக் கண்டுகைந் தூதுகின் றாரிதை
ஏதென்று கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 126

துருசு சுன்ன முடிந்தாச் சே அதைச்
சோதிக்க எட்டரை மாற்றாச்சு;
பொருளைச் சொல்லிப் பணம்பறிப் பாரிவர்
பொய்க்குரு அல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 127

கவனி சூத முடிந்ததென் பார்ஊசி
காந்தத்தைக் கிண்ணமுஞ் செய்தோமென்பார்
புமனி வாதப் புரட்டா லேயவர்
பிழைக்கி றாரடி ஞானப்பெண்ணே! 128

பிழைக்க முத்தி யறியா மற்சென்ம
பூர்வக் கியானந் தெரியாமல்
தழையைத் தின்று சருகா கித்திசை
தயங்கு றாரடி ஞானப்பெண்ணே! 129

தயங்கி யென்ன பலனா மோமனஞ்
சாதித்து நிற்கத் திறமாமோ?
மயங்கி டாதே அழலை மகத்துவம்
வருவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 130

உப்பை யறிந்தவ னேவா திசகத்
துப்பை யொழிந்தவனே யோகி
தப்பிலை யேபூமி நாத மகிமையைச்
சார்ந்து பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 131

வீட்டி லிருக்கு தொருமூ லம்வெளிக்
காட்டி லிருக்கு திருமூலம்;
மாட்டி லிருக்கும் பெரியோர்க் குரச
வாதமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 132

தோணா தென்ற சரக்கெடுத் துக்கருஞ்
சூரா சூரையில் வைத்தெடுப்பச்
சாணான் கண்ட பொருள்போ லேசித்தி
தானென்று கும்மி யடியுங்கடி. 133

நெல்லி யிருக்குது காட்டுக்குள் ளேகரு
நெல்லி யிருக்குது வீட்டுக்குள்ளே;
கொல்லி மலைக்குத் திரிந்தா லும்குரு
கொண்டு வருவாரோ ஞானப்பெண்ணே! 134

காயாம் பட்டிக்கு ளத்துக்குள் ளேவெள்ளைக்
காயா வேரு முளைத்திருக்கும்;
வாயாற் றின்று நிமிர்ந்தக் காலுடல்
மாயா தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 135

கற்ப நிலையறிந் தெண்ணா மல்வெறிக்
கஞ்சா வுண்டு விழிப்பார்கள்;
அற்பர் குகைமலை சென்றா லும்வத்தை
அறிய லாகுமோ ஞானப்பெண்ணே! 136

கொங்கணர் சொன்ன கடைக்காண் டம்அதிற்
சங்கை யறிவது பிரமாண்டம்;
எங்கள் குருசட்டை மாமுனி யாரிரு
நூறும் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 137

நூறி லுரைத்தது மெய்ஞ்ஞா னந்திரு
மூல ருணர்ந்தது வேஞானம்
பூரண கும்ப முனிசொன்ன சூத்திரம்
பூண்டவம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 138

தீட்சையில் மச்ச முனிதீட் சையவர்
செப்பின ஞான மொருநூறும்
தாழ்ச்சிவா ராது பெரியோ ரைக்கண்டு
சாட்சி கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 139

ரேச்சக பூரக கும்பகத் தால்வாசி
நேரிட்டுச் செய்வதும் ஆசையடி;
சேகர மாகிய அத்வித பிரமத்தைக்
கிட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 140

உப்பை விடுவதும் ஆசையடி அன்னம்
ஓர்பொழு துன்பதும் ஆசையடி;
செப்பவொண் ணாத மனோன்மணி தேவனைச்
சேர்த்து கும்மி யடியுங்கடி. 141

வாசலி லேயொரு மேல்வா சலந்த
வாசலி லேசிறு வாசலுண்டு;
நேசமு டன்சிறு வாசலிற் பூட்டியே
நெருக்கம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 142

தேசங்கள் போவதும் ஆசைய டிகுல
தெய்வமுண் டென்பதும் ஆசையடி;
நேச மெம்பிர மஞான சோதியைச்
சேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 143

சமய பேதமும் ஆசைய டிகங்கா
ஸ்நான பூசையும் ஆசையடி;
மமதை யற்றிருக் கின்ற மமதையை
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி. 144

பால்கற வாப்பசு தள்ளுங்க டிபதி
பாசத்தை யும்விட்டுத் தீருங்கடி;
மேல்வி ளங்கிய தற்பர சோதியை
வேண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 145

தத்துவக் குப்பையைத் தள்ளுங்க டிவேத
சாத்திரப் பொத்தலை மூடுங்கடி;
முத்தி தருஞான வத்துவை ஃாவென்று
மூட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 146

ஆறா தாரமுந் தொல்லைய டியதற்
கப்பா லேயொன்று மில்லையடி;
சீராய் நின்ற நிலைபார்த் துப்பெண்கள்
சேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 147

சித்தர் சொற்படி சித்தானந் தங்கண்டு
தெளிந்து கொள்ளடி வேதாந்தம்;
தத்துவ மாகிய வுற்பத்தி சூக்குமச்
சார்பு கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 148

சார்புதா னென்னடி வேதாந் தஞ்சொல்லுந்
தத்தவந் தானிவ் வகையுடனே
கார ணாதி அவத்தை நிலைகளின்
கணக்கு ரைக்கிறேன் ஞானப்பெண்ணே! 149

உரைக்குந் தத்துவம் நாலே ழிற்கண்டே
ஓதுஞ் சித்துரு நாலாறாம்
மறைக்குட் சொல்லிய சித்துரு நாலாகும்;
மகிமை பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 150

மகிமை யாகிய தொம்பத மாமதில்
வந்த வுபாதி யுணர்த்துகிறேன்;
தகைமை யென்னமுன் சொன்ன வசித்திருத்
தன்செயல் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 151

வாசல் மிகுந்த உடம்போ டுப்ராண
வாயுவோ டிந்திரிய மானதொன்று
காசலை யாமதி சேர்ந்து வளர்ந்ததன்
காரணம் நாலடி ஞானப்பெண்ணே! 152

காரண மென்ப திவையே மும்வந்து
கலந்த தாமடி தொம்பதத்தைத்
தாரண தொம்பத மான துரியத்தில்
தன்னுட லாச்சுதாம் ஞானப்பெண்ணே! 153

தன்னுட லாகிய சாக்கிரத் தைத்தன
தாக விருந்திடும் ஆத்துமற்குப்
பின்சொல்வ தாம்விசு வனென்ற பிமானப்
பேரல்லோ சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே! 154

பேர்பெறும் எந்த்ரமு பாதியு டன்கூடப்
பெற்றிடு சூட்சுமச் சொப்பனத்தின்
சார்பி லிருந்த துரியற்கு நாமமுஞ்
சைதன் யமடி ஞானப்பெண்ணே! 155

ஆகும் பிராணனல் ஆயுவு டன்கூடி
அடங்கி மூலத்து டன் சேர்ந்து
சேகர மாவந்த நாத துரியத்தைச்
சேர்ந்திடிற் காரண தேகமடி. 156

சேர்ந்த அவத்தை சுழுத்திய டியதைச்
சேர்ந்தவ னும்பிராக்ஞ னாகுமடி
கூர்ந்த மூன்றையுங் கண்ட துரியத்தைக்
கும்பிட்டுக் கும்மி யடியுங்கடி. 157
கும்பிட்டுத் தொம்பதச் சித்தார்த் தங்கண்டு
கூறிய ஞாய மிதுபோல
அம்மிட்டுத் தற்பத மான விவேகத்தை
அறியச் சொல்லுவேன் ஞானப்பெண்ணே! 158
அறிய தென்னடி தொம்பது மாம்பொருள்
ஆன வுபாதியும் ஆனதுபோல்
சருவ தற்பர மான பொருளுக்குத்
தன்னுடைச் சீவன் துரியமடி. 159
சர்வஞ்கு னுஞ்சரு வக்கார னுஞ்சரு
வேந்திரி யாமிசர் வேசுரனுஞ்
சர்வ சிருட்டி சர்வதி திசர்வ
சங்கார னும்பேராம் ஞானப்பெண்ணே! 160
பேரான தென்ன இவையே முமிகப்
பேசிடில் வேதம் துரியமடி;
தோரா வுபாதியைப் பெற்றத னால்முத்தி
தூசண முண்டாச்சு ஞானப்பெண்ணே! 161
தூசணச் சீவ னிவையே முங்கண்டு
சொல்லும் பரனுக் குடலாச்சு;
சாசுவ தமென்ற தானத்தி னாற்சாயா
கிரக மென்றுபேர் ஞானப்பெண்ணே! 162
சாக்கிரந் தன்னைத்தா னென்றுசொல் லியப்பால்
தானபி மானித் திருந்தாக்காற்
சேர்க்க விராட்டெனச் சொல்லுவார் நாமந்
தெரிந்து கொள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 163
தெரிந்த மூன்றினு பாதியு மாமதிற்
சேர்ந்த பரன்பர சொப்பனமாம்;
புரிந்தி டாதபி மான னிரணிய
கற்பனென் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 164
பாரு மிதிலொரு யாதியு டன்பரா
பரனுக் கல்லவோ பார்சுழுத்தி
சேரும் பொழுது வியாகிரு தனெனச்
சிந்தையிற் காணடி ஞானப்பெண்ணே! 165
காணடி தற்பர சத்தார்த் தமதைக்
கண்டு தெரிந்த வகைபோலே
உண்ணடி ஞான சிவப தார்த்தத்தில்
உண்மையைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே 166

உண்மையாந் தற்பர நற்றுரி யங்கண்டு
உற்றுப்பா ராதொரு தோடமதால்
தண்மைச் சிவபத சுத்தனுக் குப்பரன்
தன்னுட லாச்சுது ஞானப்பெண்ணே! 167

ஓதும் பரம்விஸ்வ கிராசம டியுப
சாந்தமெ னும்வகை மூன்றிலொன்றைச்
சாதனை செய்த சிவத்துக்கல் லோபர
சாக்கிர மாகுமே ஞானப்பெண்ணே; 168

ஆகும் பொருள்சிவ சாக்கிர தையபி
மானித்தி ருந்த சிவதுரியம்
சேகர மாயிடிற் சிற்சொ லிதையென்று
செப்பிடும் வாக்கியம் ஞானப்பெண்ணே! 169

வாக்கிய மாம்விஸ்வ கிராசம டியந்த
மார்க்கமென் னசிவ சொப்பனத்தைப்
பாக்கி யனபி மானிடத் திற்பிரசா
பத்த னென்றுசொல் ஞானப்பெண்ணே! 170

சொல்வது மென்ன வுபசாத் தஞ்சிவ
சுழுத்தி தானென்றி ருந்தக்கால்?
நல்லது பொற்புறு சாந்தனென் றாலது
நாமம தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 171

நாமச் சிவதுரி யத்தில டியபி
மான மிழந்து தனித்ததனால்
நேம்மி தல்லவோ வாதி துரியத்தின்
நிலைமை கண்டிலர் ஞானப்பெண்ணே! 172

கண்டறி யாதது முற்றிரி யமதைக்
கண்டு சுழன்றுமே லானதடி;
பண்டு பிரமவா னந்த சொரூபத்தைப்
பணிந்து கும்மி யடியுங்கடி. 173

பணிந்த ஞான மதுதாண் டிபர
மானந்த மான திதுதாண்டி;
துணிந்து பாருமா னந்தசொ ரூபனைத்
தொழுது கும்மி யடியுங்கடி. 174

தொழுது கொள்ளுஞ் சுகசீ வபர
சுத்தப் பொருளு மிதுதாண்டி;
பழுதி லாதசொ ரூபக்கு ருவுடைப்
பாதமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 175

பாதமி தாகிய தொம்பத மாம்அதிற்
பாதமுந் தற்பர மானதடி;
பேதவு பாதி யவத்தைக ளும்பல
பேர்களு மானது ஞானப்பெண்ணே! 176

பேருக்குச் சாந்த துரியம டியதைப்
பேசவுந் தற்பிர காசமடி;
யாருக்குங் கண்டறி யாத பொருளைக்கண்
டகந்தெளிந் துகும்மி யடியுங்கடி. 177

முத்தி பெறுந்தேவ தத்தனைப் போற்சக
முழுதுந் தன்மய மானதடி;
நத்தியே விட்டுவி டாதேயி லக்கண
ஞானமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 178

ஞானமாம் மோட்சம் இதுதான் டிமற்ற
ஞாயமெல் லாமன மாயமடி;
தானசங் கற்ப விகற்ப சமயமுந்
தன்மய மானது ஞானப்பெண்ணே! 179

தூர் தூரமு மில்லைய டியதைச்
சொல்வதுங் கேட்பது மில்லையடி
தாரார் பிரம நிலைபார்த் துப்பெண்கள்
தாண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 180

அண்டமும் பிண்டமும் பாழாச் சேஅதற்
கப்பா லும்பெரும் பாழாச்சே
உண்டில்லை யென்று பராபரப் பிரமத்தை
உவந்து கும்மி யடியுங்கடி. 181

சொல்லினுங் கல்லினுங் நில்லா தேபிர
சோதியை யாதியைத் தூவெளியை
வல்லதத் தற்பிர காச மவுனத்தை
வகைய றிந்துகொள் ஞானப்பெண்ணே! 182

பிருதிவி தூய்மை மயமாச் சேயதில்
பேதம் பலபல வுண்டாச்சே
சுருதி முடிவைக் குருசொல்லு வாரந்தச்
சூட்சந் தெரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 183

அறிந்து கொண்ட பெரியோர் பாதங்கள்
அர்ச்சனை செய்துகும் மித்தமிழைப்
பிரிந்தி டாமனூற் றெண்பத்தைந் துக்கண்ணி
பேசினேன் சற்குரு தாள்வாழி! 184

சற்குரு பாத மிகவா ழிவாலை
சாமி தமிழ்நிதந் தான்வாழி!
நற்குண ஞானக்கும் மித்தமிழ் கற்றவர்
ஞான நெறியே மிகவாழி! 185

முற்றும்

தாமரை
நூலகம்